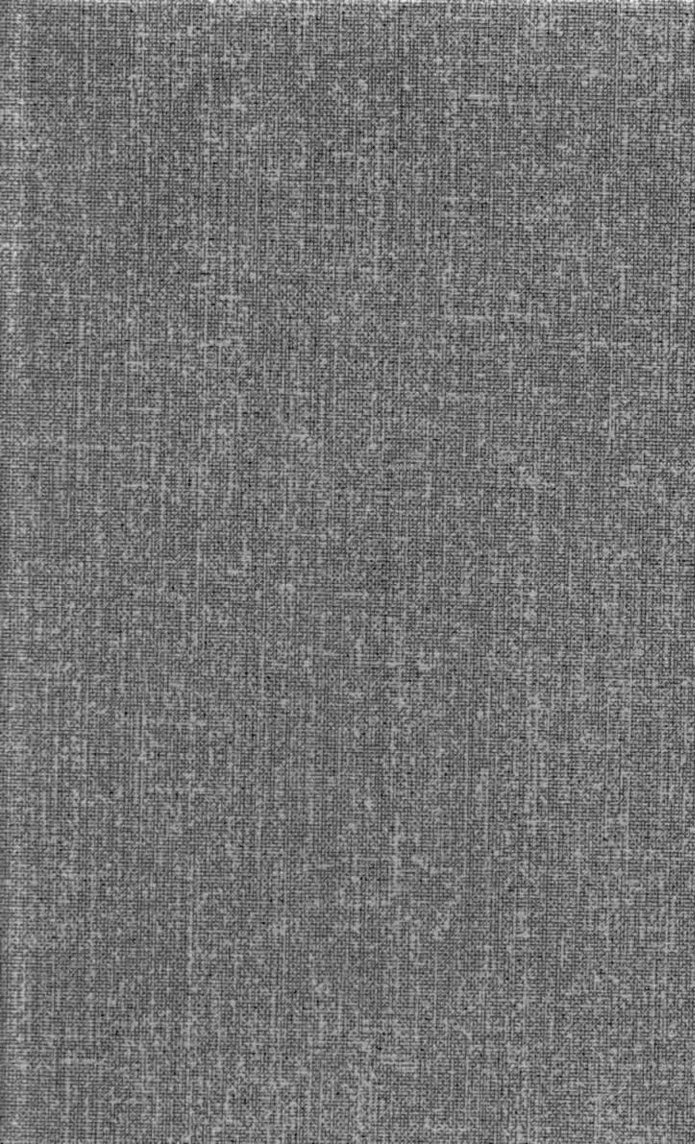

MARIJOS MĖNUO

MĖRIJOS MĖNUO

KUN. JONAS ALEKSA MIC
Kauno Kunigų Seminarijos Dvasios Tėvas

MARIJOS MĖNUO

MARIJONŲ LEIDINYS 146 NR.

Nihil obstat

J. Grigaitis MIC

Imprimatur

D. 5 mensis Aprilis, 1937 a.

Nr. 720.

† M. Reinys,
Eppus Coadiutor

L. S.

Spaudė

Marijonų Spaustuvė Marijampolėje 1937 m.

PRAKALBA

Marija, tarsi saulės šiluma, visų traukia akis. Gegužės mėnesį kas gyvas rūpinasi prisiminti Marijos garbę, dorybės reikšmę.

Gegužinėms pamaldoms jau ne vienas yra parašęs skaitymus. Svetimomis kalbomis ***M a r i j o s   m ė n e s i ų*** *yra prirašyta devynios galybės. Tačiau apie Mariją kalbėti, ar rašyti niekuomet nebus per daug, nes Marijos reikšmės žmonijos gyvenime išsemiamai niekas nepajėgs atpasakoti.*

Uždavinio sunkumą pajunta tik uždavinio sprendėjas. Taip ir gegužinių pamaldų skaitymų reikalą pajunta tas, kuriam tenka vadovauti pamaldoms. Laikydamas pamaldas jauti, kad jų dalyviai laukia vis šio to nauja.

1936 metais man teko pareiga vadovauti per radijo transliuojamoms gegužinėms pamaldoms Kauno Metropolijos Kunigų

Seminarijos bažnyčioje. Griežtai ribotas 5 - 6 minučių laikas vertė prakalbėles pasirašyti. Žinoma, per 5 minutes pasakyti ką nauja, pravesti kokią atbaigtą mintį, patenkinti klausytojus ir tai kasdien ištisą mėnesį yra neįmanoma. Tačiau kalbėjau. Kaip patenkinti klausytojai — nežinau. Bet aš pats esu patenkintas, nes Marijos garbei turėjau progos parašyti 31 pamokslėlį.

Jei Gegužės mėnesio prakalbėlių mintys bus naudingos nors vienam kitam gegužinių pamaldų vadovui, kaikam pažadins į Mariją pamaldumą, kaiką paragins sekti Marijos praktikuotas dorybes, mano darbas nebus veltui.

Tat, o Marija, aš kalbėjau, pareigą atlikau! Dabar, penkių minučių prakalbėles leisdamas viešumon, meldžiu palaiminimo, kad jos skleistų Tavo garbę Lietuvos katalikų eilėse.

Kun. J. Aleksa MIC

Kaunas, 1937. IV. 15.

GEGUŽĖS 1 DIENA

Marijos garbinimas

Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta... (Lk. 1,48)

Karštą vasaros dieną, amerikietis filosofas Emerson įlipo į autobusą pilną žmonių. Visi įkaitę, sudribę snaudžia ant suolų. Staiga vienoje sustojimo vietoje į autobusą įlipa motina su mažu kūdikiu ant rankų. Dideliu vargu kampe suradusi vietelę motina atsisėdo. Šilumos sudribinti keleiviai nekreipė dėmesio. Tvankus oras dusino mažutėlį. Ką daro motina? Motina akis įsmeigė į kūdikio veidą, rankomis jį spaudė prie meile liepsnojančios motiniškos širdies, o lūpomis kartojo tokius karštus žodžius, kad nenoromis į ją sužiuro visi autobuso keleiviai.

Brangūs broliai Kristuje! Mes važiuojame autobusu. Tas autobusas, kurį astronomai vadina žeme, pašėlusiu greitumu erdvėje lekia aplink saulę. Milijonai mili-

jonų keleivių sėdi jame grūsdami vienas kitą. Tačiau, kas skaudžiausia, kad dauguma jų nežino nei iš kur, nei kur keliauja. Tai pasaulio autobusas prieš Mariją ir Kristų. Bet štai, prieš 1937 metus į sudribusių, išvargusių keleivių tarpą sėda jaunutė motina su Mažutėliu ant rankų. Kas ji yra? Tai Marija su Kūdikėliu Jėzumi. Tačiau pasaulio autobuso vietos užimtos. Marijai liekasi nuošalus Betlėjaus tvartelis. Bet Marija, ėdžiose paguldžiusi kūdikėlį Jėzų, akis įsmeigusi į jo dievišką veidelį, širdies gilumoje kartojo Magnifikat žodžius:

— *Štai, nuo dabar visos kartos mane vadins palaiminta. Nes didelių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas* (Lk. 1, 48 - 49). —

Tylūs Marijos žodžiai sujudino dangų ir žemę. Padangėse pasigirdo angelų giesmės, o žemėje nuo tos valandos žmonių žvilgsniai pakrypo į Jėzų ir Mariją.

Šiandien pirma gegužės. Gegužės mėnuo — Marijos mėnuo. Nuo saulėtekio, lig saulėleidžio, visam žemės rutuly, didžiulėse bazilikose, mažose koplytėlėse, net

daugelio šeimų kambarėliuose, milijonai katalikų suklaupę prieš gėlėmis papuoštus altorius, šviesoje skęstančius paveikslus ar statulas, iš karštų krūtinių sveikina Mariją:

— *Sveika Karaliene Motina gailestingumo, mūsų gyvenimo saldybe ir viltie!.. Sveika Marių Žvaigžde!.. Sveika Marija Malonės pilnoji!.. Dangaus Karaliene džiaukis!* —

Marijos pranašystė išsipildė. Šiandien visos giminės garbina Marija, o Bažnyčia, po Jėzaus, Marijos garbei skiria pirmą vietą. Marijai pavesti visi metų šeštadieniai. Marijai skiriamos aštuonios dienos gruodyje, šaltos žiemos laikotarpį. Aštuonias dienas minimas Marijos ėmimas į dangų karštą vasaros rugpiūtį. Marijai, Ražančiaus Karalienei, pašvęstas spalių, niūraus rudens, mėnuo. Marijai pagaliau pašvęstas gražiausias pavasario gegužės mėnuo. Taip. Nežinoma Nazareto Mergelė, tylioji Betlėjaus Motinėlė, Marija, pasidarė žmonių maldingumo centras.

Ir kas gi esi Tu, o Marija, kad prie savęs trauki žmoniją? Kad tave tikintieji va-

dina Karaliene ir Motina? Kuri tavo garbės priežastis? Tavo Marija garbės versmė: Dievo Sūnaus Motinystė, Nekaltas Prasidėjimas, Gyvenimo šventumas, Gailestingumo priebėga, Malonių indo, Dangaus ir žemės Karalienės vardas...

Taip. Šv. Trejybė Mariją išsirinko Įsikūnijančio Dievo Sūnaus Motina. Šventoji Dvasia savo skaisčiąją sužieduotinę papuošė dorybėmis. Sūnus Marijai pavedė malonių iždus. Danguje angelai Mariją vadina Karaliene. Žemėje nusidėjėliai Mariją laiko priebėga, vienintele pagelba varguose. Iš čia Marijos garbė, šventės, maldos, himnai, pasiaukojimai...

Gražus yra rūtelių darželis, kai jis prisėtas gražiųjų gėlių. Bet dar gražesnė žmogaus siela, kai ji prisodinta antgamtinio gyvenimo dorybių. Tačiau rūtelės vysta nelaistomos, dorybės nyksta negaivinamos. Marija yra malonių dalintoja:Per ją malonės gyvenimas; per ją kelias prie Jėzaus, per Jėzų į garbę.

Gegužės sulaukusios, kuklios mergaitės, puošia altorius. O tu, Marijos gegužinių pamaldų dalyvi, ką atneši Marijai šian-

dien ir per sekančias trisdešimt dienų? Atnešk savo širdį. Atnešk maldingumo intenciją! Pasiryžki kasdien lankyti gražiąsias Marijos garbei pamaldas! Marijos mėnuo lai būna gražaus Marijos gyvenimo prisiminimas, o gegužinės pamaldos — širdį prie Marijos nešanti malda. Svarstydamas Marijos gyvenimą, giedodamas giesmes, kalbėdamas maldas kasdien pinki Marijos garbei gražesnį, negu vystančių gėlių, vainikėlį kuriuo, kelionės pabaigoje, Marija papuoš tavo paties galvą. Amen.

Per Mariją prie Jėzaus

— *Ateikite pas mane visi,kurie vargstate ir esate apsunkinti jūs rasite savo sieloms atilsio (Mt. 11,28.29)*—

Šv. Pranciškaus Asyžiečio brolių chronikose yra užrašytas sekantis, būdingas, Marijos tarpininkavimą vaizduojąs, pasakojimas.

— Kartą, — pasakoja šv. Pranciškaus širdžiai artimas brolis Leonas, — šv. Pranciškus buvęs paskendęs dvasios pagavime. Regėjime jam pasirodę dveji žemę ir dangų jungią laiptai. Vieni buvę raudoni blizgą it auksas, antri balti it sniegas. Viršui auksinių laiptų, angelų chorų apsuptas, garbės soste sėdėjęs Jėzus. Viršui baltųjų laiptų, — Jėzaus Motina, Marija. Šv. Pranciškaus broliai, leidosi bėgti prie Jėzaus. Žinoma, visi kopė auksiniais laiptais. Tačiau, nepasiekdami net kopečių vidurio, broliai, pavargę, krisdavę žemėn. Tai maty-

damas Pranciškus, pradėjęs verkti. Graudžiai verkdamas Pranciškus kreipęsis į Jėzų klausdamos kodėl taip. Jėzus jam atsakė:

— *Pranciškau Įsakyk tavo broliams kopti baltaisiais laiptais, nes tik per mano Motiną jie ateis pas mane.* —

Pranciškus pakluso. Broliai, baltaisiais laiptais lengvai pasiekė Mariją, kuri, paėmusi juos už rankos, perstačiusi Jėzui, o Jėzus leidęs įeiti į dangų. Taip. Per Mariją prie Jėzaus, per Jėzų į dangaus tėvynę.

Brangus Broli, Kristuje! Pasakyk, kas tu esi? Kuo tu vadiniesi? Iš kur kilęs? Kur eini? Ką manai įvykinti?... Matau, kad jūs pasiryžę atpasakoti kiekvienas savo kilmę, vardą, pavardę, užsiėmimą, išorinio gyvenimo programą... Dėkui už atvirumą. Tačiau šią valandėlę ne tas man rūpi: Man rūpi tavo asmenybės esmė. Tat, kuo tu vadiniesi? Kuri tavo gyvenimo esmė? —

— Tvarinių tarpe aš esu jų karalius — žmogus. Žmonių tarpe aš vadinuosi: Krikščionis. —

— Gerai. Bet ne viskas. O krikščionių tarpe kuo tu vadiniesi?—

— Krikščionių tarpe?.. . krikščionių:

Mano pavardė krikščionis, vardas katalikas! —

— Taip. Dabar atsakymas pilnas. Bet ar įsigilinai, ką reiškia būti krikščioniu kataliku?. Matau, tavo akys laukia iš mano lūpų atsakymo... Tat, žinoki: būti krikščioniu,*reiškia Kristų laikyti tikėjimo centru.* Būti krikščioniu kataliku, *reiškia Kristaus evangeliją priimti ištisą, be iškraipymų.* Vadintis krikščioniu kataliku: *reiškia: Kristaus moralės dėsniais tvarkyti visą privatų ir viešą gyvenimą* . Žodžiu, vadintis kataliku, reiškia Kristų laikyti: *Tiesa, keliu, gyvenimu;* Kristų išpažinti netik bažnyčioje, bet ir namuose; netik asmeniškoje širdije, bet ir visuomenėje... Taip. Katalikui Kristus yra Dievas, kuriam aukojami: *kūnas, siela, mintys, žodžiai, darbai.* Katáliko pareiga: *Kristų pažinti, garbinti, mylėti...*

Aš esu krikščionis katalikas. Mano tikėjimas, it Pranciškų, auksinėmis kopėčiomis veda prie Kristaus. Tačiau pataikauti linkusi prigimtis, vilioti pasišovusi aplinkuma, nelaimingasis pikto kunigaikštis, įsijuosę dirba, kad netik kad nepasiek-

čiau prie Jėzaus vedančių laiptų viršūnės, bet kad niekuomet nepradėčiau net jais kopti. Prisipažįstu: jau daugelį kartų mėginau, bet dar vis neperžengiau nė pirmo laipto...

O kas toliau? Juk Kristus man sako:

— *Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti ir aš jus atgaivinsiu... Aš ramus ir nuolankios širdies... Taip, jūs rasite savo sieloms atilsio.* (Mt. 11,28-29). — Tačiau aš silpnutis, it anie Pranciškaus broliai, tvirtu žingsniu nepajėgiu peržengti net pirmojo laipto. Kas lieka daryti? Nenusiminki. Žinoki, kad kelias prie Jėzaus per Mariją.

Tat, broli, ant kelių prieš vargšų keleivių užtarytoją Mariją! Sukaupęs mintis, sutelkęs jėgas iš gilumos širdies melski:

Tavo pagelbos šaukiamės Šventoji Dievo Gimdytoja... Mūsų tarpininke, mūsų Motina... Tavo Sūnui mus atiduoki. Amen.

Marijos žemė

Manyje visa kelio ir tiesos malonė; manyje visa gyvenimo ir dorybės viltis (Ekli. 25, 25).

Prieš porą metų būrelis lietuvių studentų Vatikane, išsiprašė šv. Tėvo Pijaus XI audijanciją. Ta proga audijancijos dalyviai iš Vyriausio Bažnyčios Ganytojo lūpų turėjo laimės išgirsti šiuos, kiekvieno lietuvio širdies stygas virpinančius žodžius:

— *A, jūs iš Lietuvos! Mes žinome Lietuvą. Lietuva, tai Marijos žemė! Mes turime net knygą, kurioje aprašyta, jog Lietuva, tai Marijos žemė!* —

Vyriausio Bažnyčios Ganytojo žodžiai jaunuoliams buvo nelauktas siurpryzas. Jo Šventenybė Pijus XI lietuviams priminė tai, ko jie patys nežinojo ir apie ką dar mažiau galvojo.

Brangusis Kristuje! Jo Šventenybė tai sakydamas gal apsiriko? Nejaugi Lietuva kada nors yra buvusi Marijos žeme? Matau, jog šis klausimas ir tave domina. Gerai. Panagrinėkim kartu.

Nėra šalies, kurioje katalikai nesidžiaugtų stebuklingomis Marijos vietomis, paveikslais, statulomis. Prancūzai didžiuojasi Liurdu, nes Nekaltai Pradėtoji Mergelė Marija ten yra padariusi ir daro didelių stebuklų. Italai didžiuojasi Loretu, nes ten saugojamas Nazareto namelis, kuriame esąs įvykęs Apreiškimas. Lenkai didžiuojasi Čenstakavu, nes ten Marija per kūdikėlį Jėzų žmonėms yra išpylusi neįkainojamų malonių. Ogi Lietuva ką turi? Lietuvą Marija yra nemažiau numylėjusi, negu kurią kitą šalį. Argi tikrai? Taip, tik prisimink.

Argi ne su malonia šypsena Marija žiūri į prisikėlusią Lietuvą iš Aušros Vartų Vilniuje? Argi ne tūkstančius maldininkų kasmet Marija sutraukia į Žemaičių Kalvariją? Šiluvą? Garbingos atminties Šv. Sosto atstovas prelatas Faidutti, dalyvavęs didžiuosiuos Žemaičių Kalvarijos Marijos garbei atlaiduos, yra pasakęs:

—*Negalima plunksna aprašyti, žodžiais apsakyti, bet reikia savo akimis matyti, kas Didžiosios Kalvarijos metu dedasi Ž. Kalvarijoje. Tūkstančių tūkstančiai iš visos Lietuvos suplaukusių žmonių garbina Mariją.* —

Ko tie žmonės grūdasi į Šiluvą, ar Ž. Kalvariją? Jie iš Žemaitijos, Aukštaitijos, Kauno ir Suvalkijos važiuoja, eina garbinti Marijos, nes Marija yra *visa kelio ir tiesos malonė; joje visa gyvenimo ir dorybės viltis.*

Aušros Vartai, Žem. Kalvarija, Šiluva, tai stebuklingosios Marijos garbinimo vietos. Bet kas Lietuvoje suskaitys tas bažnyčias, koplyčias, altorius, kuriose Marijos mylėtojai kasmet iškilmingiausiai švenčia Marijos Nekalto Prasidėjimo, Marijos Gimimo, Marijos Dangun Ėmimo šventes? Kas suskaitys meno vertingus Marijos paveikslus, kuriais papuošti altoriai, ar net privatūs kambariai? Pažaislio bažnyčioje Kūdikėlį Jėzų ant rankų laikanti stebuklingoji Dievo Motinėlė, malonia šypsena kurio lankytojų netraukia širdies? Ji tokia paprastutė, bet kartu tokia meili,

kad, rodos, tik ims prabils kiekvienam, kuris jai išdėstys savo sielos ir kūno reikalus...

Taip. Lietuva yra Marijos žemė. Jo Šventenybė Pijus XI neklydo, nes Lietuvos tikintieji yra Marijos, o Marija tikinčiųjų. Iškilmingose Marijos šventėse, ne tik stebuklingose vietose, bet ir paprastose bažnyčiose, nuo ankstybo ryto, lig vėlybo vakaro, vaikučiai, mergaitės, jaunimas, šeimų galvos, seneliai, būriais suklaupę aukomis, giesmėmis ir maldomis garbina Mariją. Ogi gražų gegužės mėnesį, senu papročiu, kas bažnyčioje, kas namie, beveik kiekviena katalikiška šeima, prieš papuoštą Marijos paveikslą suklaupę, sveikina Mariją Gabrielio žodžiais:

— *Sveika Marija, malonės pilnoji... melskis už mus dabar ir mirties valandoje.* Amen. —

GEGUŽĖS 4 DIENA

Lietuvos gynėja

Viešpats parodė savo peties galybę, išsklaidė tuos, kurie puikūs savo širdies mintyse (Lk. 1, 51).

Šešioliktam šimtmetį Liuteris, pakėlęs maištą prieš Romos Bažnyčią, paneigė: Popiežiaus neklaidingumą, Sakramentus, Šventųjų bendravimą, maldas už mirusius, atlaidus, Marijos garbinimą. Tikėjimo ir dorovės dalykuose Liuteris žmogiškai prigimčiai suteikė plačiausį pataikavimą. Bet kas pasidarė? Nepraėjo ir dešimt metų, Europa pasinėrė kovose, kraujuje, sunaikinime. Brolis pakėlė kardą prieš brolį, nes vienas buvo katalikas antras liuteronas. Išmušė 1755 metų taikos valanda. Augsburge susirinkę valdovai pasirašė pačią neteisingiausią taiką su šūkiu: *Kieno valdžia, to ir religija!* Tai buvo pirmas juridiškas Dievo ir Jėzaus krauju atpirktų sielų pavergimas žemės valdovams. Kodėl

pavergimas? Todėl, kad valdovas prievarta sprendė, kurį Dievą pavaldiniai turi tikėti, kuriuos prie Dievo pasirinkti kelius.

Brangusis Kristuje! Augsburgo taikos obalsis palietė ir Lietuvos katalikus. Lietuvos didieji ponai, kaip Nikalojus Radvilas Juodasis, Chodkevičiai, Keišgailos, Valavičiai, Kiškos, Gurskiai, žūt būt buvo pasiryžę lietuvius katalikus paversti protestantais. Bažnyčios iš katalikų buvo atimamos; kunigai buvo žudomi, ar ištremiami; žmonės varu buvo varomi į protestantiškas pamaldas; pamokslininkai buvo priklausomi nuo didikų ir bajorų. Atrodė, kad Lietuvos katalikai žuvę. Skaudų katalikų likimą išreiškia šie tradicinės giesmės žodžiai:

— *Septyni šventi kunigai, žemaičių žemėj tiek mažai!* —

Bet ne. Lietuva Marijos žemė. Marija išgėlbėjo katalikus. Jėgos spaudžiami kunigai ir žmonės viltį padėjo Marijoje. Jie, būriais suklaupę prieš Stebuklingosios Motinos paveikslus, meldė:

— *Tavo pagelbos šaukiamės šventoji Dievo Gimdytoja!* —

Marija ištiesė apsaugos skydą, į kurį subiro protestantizmo vilyčios. Lietuviai liko katalikais, kai daug didesnės tautos ir šiandien velka Liuterio, Kalvino erezijų jungą.

Štai antras išgelbėjimas. Anot dainos:

— *O kaip baisi ta adyna, kada Lietuva buvo sunaikinta! Pavasaris eina Karpatų kalnais, po Lietuvą žiema.* Naudojosi tautos kūrybine laisve, *o lietuviui katalikui nei žodžio, nei rašto neleidžia erelis suspaudęs sparnais.* —

Tačiau lietuvis nenusimena: Jis eina į bažnyčią reikalus pavesti Marijai. Pyksta valdovai pravoslavai, bet lietuvis katalikas nepaiso. Jėga atima vieną paskui kitą bažnyčias, bet lietuvis katalikas dar garsiau šaukias Marijos. Išgriauja katalikybės sustiprinimus — vienuolynus, siunčia barzdotų misionierių būrius, kurie, per cerkvę, mokyklą, net parsidavėlius skiepija schizmą, bet lietuviai katalikai dar karščiau meldžia Marijos pagalbos. Prie Bažnyčios durų žandaras iš rankų plėšia maldaknygę, bet lietuvis katalikas, be knygos, tikėjimu liepsnojančia širdimi, šaukiasi:

—*Kelkis, Marija, kelkis: liepk nutilti audromis!* —

Kur šiandien tie, kurie prievartą darė? Jų kaulai supuvo, o Marijos globojami, lietuviai katalikai, didžiuojasi katalikybe ir Nepriklausoma Lietuva.

Niaukiasi pasaulio padangės. Iš rytų ir vakarų bedievybė žodžiais, spauda, radijo bangomis plakas į žmonių širdis. Po senutės Europos pamatais dar niekuomet nėra buvę tiek parako, kaip mūsų dabartyje. Akimirksniu blykstelėjusi kibirkštėlė miestus, kaimus gali paversti griuvėsiais, žmones paskandinti kraujo ir ašarų tvane. Ką žada rytojus, mes nežinome....

Lietuvi katalike! Neužmirški Krikščionių Pagelbos Marijos! Jei už nedorybes Dievas išties baudžiamąją rykštę, tai Marija, Gailestingumo Motina, neleis mums pražūti, nes *Viešpats,* per Marijos užtarymą, *parodė savo peties galybę, išsklaidė tuos, kurie puikūs savo širdies mintyse.* Amen.

Ar myli Mariją?

Aš Motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties (Ekli. 24, 24).

Lenkai didžiuojasi Čenstakavos stebuklinguoju Dievo Motinos paveikslu. Ir kaip nesididžiuos! Padavimas sako, būk tas paveikslas esąs pieštas šv. Luko evangelisto. Paveikslas buvęs Jeruzalėje, vėliau patekęs į Konstantinopolį ir galų gale į Čenstakavą. Vakar laikraštis praneša, jog Lenkijos katalikai akademikai yra sutarę į Čenstakavą padaryti iškilmingą procesiją, kad Lenkiją pavestų Dievo Motinos globai. Katalikiškai, ypač mokslus einančiai jaunuomenei, tikrai gražus pavyzdys. O, kad mūsų akademikai panašiai padarytų į Ž. Kalvariją, ar Šiluvą!

Laike švedų lenkų karų, švedų kariuomenė, degindama, žudydama, naikindama perėjo Lietuvą ir beveik visą Lenkiją. Tik

viena kita pakraščių pilis dar šiaip taip laikėsi. Švedai, užėmę Čenstakavą, plėšė, vežė, kas tik jiems patiko. Jie buvo pasiryžę išplėšti ir brangiausią dalyką, tai stebuklingąjį Dievo Motinos paveikslą. Paveikslas jau buvęs įdėtas į vežimą. Tačiau stebuklas. Marija nenorėjo .apleisti taip karštai ją mylinčių sūnų. Nežiūrint, jog buvo užkinkyti geriausi arkliai, vežimas nesidavė patraukiamas nė iš vietos. Supykę švedai nusprendė, kad to kaltininkas esąs Marijos paevikslas. Karys, vadovavęs šiam išvežimui, išsitraukęs kardą, du kartu kirto į Marijos veidą. Nežiūrint didelių pastangų užtaisyti, kardo smūgiai ir šiandien pasilikę paveiksle. Stebuklingas paveikslas liko Čenstakave, o veido perkirtimai žadina karštą Marijai meilę.

Brangusis Kristuje!

— Ar tu myli Mariją? —

— Taip. Aš myliu. Aš Mariją laikau mano Motina ir globėja! Aš lankau Marijos garbei pamaldas, meldžiuosi prieš jos paveikslus, nešioju Marijos škaplierį, medalikėlį, ražančių... —

— Gerai. Tai Marijos meilė mintimis,

maldomis, ženklais. Tačiau ar myli Mariją darbais? Ar nuodėmingais smūgiais į jos Sūnaus paveikslą nenuliūdini Motinos?

Ar atsimeni, kad tavo siela yra paties Dievo pieštas paveikslas. Tiesa, tas paveikslas buvo subiaurotas. Tačiau Marijos Sūnus, Jėzus, Švenčiausiu savo krauju atnaujino tavo sielos paveikslą ir padėjo parašą:

— *Jėzaus mistinio kūno narys, Šv. Dvasios Bažnyčia, Dievo padangtė, Šv. Trejybės buveinė...* —

Reiškia, po krikšto tavo siela, tai Jėzaus tavyje įkūnytas paveikslas, į kurį nuolat kreipia akis Jėzaus Motina, Marija.

Tačiau toji yra motiniškos meilės paslaptis, kad kas niekina kūdikį, tas skaudžiai įžeidžia ir jo motiną. Kiaurai perveriantį žvilgsnį meski į sąžinės gelmes, o gal pastebėsi, kad tavo sieloje Jėzaus paveikslą nuodėmėmis šimtus kartų biauriau esi sukapojęs, negu švedas kardu Čenstakavos stebuklingąjį — Dievo Motinos! Jei taip būtų — darbais nemyli Marijos. Argi gali patikti Marijai tas, kuris labiau brangintų paleistuvystę, girtuoklystę, ki-

tas nedorybes, negu jos Sūnų Jėzų? Skaudžiai įspėja šv. Paulius rašydamas:

— *Neklyskite! Nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų darkytojai, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei piktažodžiautojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės* (1 Kor. 6, 9 - 10) —

Kodėl? Todėl, kad šios nedorybės sužeidžia Dievo paveikslą žmoguje, niekina Jėzų, skaudžiausiai įžeidžia Jėzaus Motiną — Mariją.

Tat, mylėki Mariją ne žodžiais ar ženklais, bet darbais. Kas Jėzų bijo įžeisti nors ir mažiausia nuodėme, tas myli Mariją, nes Marija yra Motina *gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties.* Amen.

Ligonių sveikata

Viešpatie, ateik pirma nekaip mano sūnus numirs (Jon. 4, 49).

Kartą, vienas medicinos profesorius studentus nusivedė į ligoninę. Studentai, vieni daugiau, kiti mažiau, turėjo teoretinių medicinos žinių, bet maža praktikos. Peržengęs kambario slenkstį, kuriame gulėjo daugybė ligonių, profesorius, ligonius permetęs akimis, studentams tarė:

— Na, gerbiamieji, pasakykite, kuris šių ligonių yra silpniausias? —

Palydovai sužiuro. Jie akimis atydžiai pradėjo šaudyti ligonius. Tačiau praktikos stoka sunkino susivokti. Vienas tvirtino, tas esąs, kuris daugiausia dejuoja; kitas, kad tas, kuris labjausiai blaškosi. Tačiau profesorius, rodydamas kampe gulintį ligonį, tarė:

— Ar matote ana aną kampe gulintį ligonį? Žiūrėkite, jo akis purpia nenaudėlės

musės. Jis yra silpniausias, nes jis jau nepajėgia nusikratyti įkirių vabzdžių. Jis tuoj mirs, nebent jį išgelbėtų ypatingas mediko rūpestis. —

Brangusis Kristuje! Pasaulis pilnas kūno, bet dar daugiau dvasios ligonių. Kur akį mesi, ten dejavimai, ašaros, kentėjimai, fiziškos, morališkos negerovės. Čia žmonės juokiasi, čia jau kenčia, kūno ir dvasios kančias.

Kūno lygos yra: žaizdos, skauduliai, epidemijos, organizmo suirimai. Dvasios ligos: nuodėmės, silpnybės, netobulybės. Kūno ligos: iškrypimai iš prigimties įstatymų. Dvasios ligos: laužymai Dievo, Bažnyčios įsakymų, prigimčiai pataikavimai septyniomis didžiosiomis ydomis, artimui negailestingumai, nesąžiningumai luomo pareigoms, nebviltis, nusiminimai, savižudybės manija, nusilpęs tikėjimas...

Taip. Pasaulis, tarsi viena didžiulė ligoninė, kurioje guli pavojingai, ar lengvai sergą dvasios ligoniai. Metęs žvilgsnį nors į vieną šios ligoninės kampelį, broli, pasakyki man:

— Kuris dvasios ligonių silpniausias? —

Matau, tavo akys man priekaištą daro:

— Argi aš dvasios gelmių žinovas, kad, tarsi Kristus, vienu žvilgsniu matyčiau žmonių sąžinės paslaptis? —

— Nusiraminki. Nereikia didelio žinovo. Metęs žvilgsnį į aną pasaulio ligoninės gatvę, namą, pastebėsi, kad tas yra silpniausias dvasios ligonis, kurio akis purpia nedorybių vabzdžiai. Jis ant siūlo kybo ties amžinybės bedugne ir nebepajėgia išsigelbėti. O kaip gaila, kad, amžinybės rūbais papuošta, Jėzaus krauju atpirkta, siela turi žūti! Tačiau taip yra, nes neatgailojančių nusidėjėlių pilni pasaulio kampai. Gaila jų... —

— Bet tu gali jiems padėti.

— Kokiu būdu?

— Labai paprastai. Savo tyliomis, bet rūpestingomis, maldomis, dvasios silpnuosius ligonius veski prie gailestingosios seselės. LIGONIŲ SVEIKATOS, MARIJOS, o ji juos perstatys dieviškąjam gydytojui — Jėzui. Šv. Augustinas sako:

— *Didis ligonis gulėjo visam žemės rutuly. Tas ligonis, tai nuodėmėse pasinėrusi žmonija. Ir kai ligonis negalėjo eiti pas*

gydytoją, didis gydytojas nužengė iš dangaus. —

Taip, Jėzus nužengė, kad gydytų žmonių sielų ligas. Bet per ką nužengė? Nužengė per dvasios ligonių sveikatą Mariją. Tat, negalimas daiktas, kad Marija atsivertimo malonės neišmelstų tam nusidėjėliui, už kurį bus aukojamos: maldos, giesmės, Komunijos, šv. Mišios, išmaldos, gailestingi darbai, susiturėjimai, budėjimai... Taip. Neatgailojąs nusidėjėlis yra silpniausias, pasigailėjimo vertas, ligonis, nes dangaus laimei skirta siela serga, kuri kiekvienu akimirksniu gali žūti amžinai.

Tat, atsiklaupęs prieš LIGONIŲ SVEIKATOS, Marijos paveikslą, už silpniausius dvasios ligonius, karštomis maldomis per Mariją prašyki:

— *Viešpatie, ateik ir išgydyk nusidėjėlį iš visų jo nuodėmių, pirma nekaip jis mirs!* Amen. —

Kristaus motina

— Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio... ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama (Lk. 2, 34) —

Penktojo šimtmečio pabaigoje (496) galingasis frankų karalius Chlodvigas su didikais nusprendė krikštytis. Pakviesti misionieriai, Chlodvigą ir frankus mokino tikėjimo tiesų. Kartą, pamokslininkui beaiškinant Kristaus kančias, Chlodvigas staiga sujudo, ranka sugriebė kardą ir, pertraukdamas misionierių, tarė:

— *O kaip gaila, kad ten nebuvo Chlodvigo su frankais! Tuos niekšus visus būtume kardais iškapoję...* — (Chlodvigas niekšais pavadino žydus, kurie išdavė ir prikryžiavo Kristų).

Brangusis Kristuje! Turbūt jau nekartą esi skaitęs, girdėjęs, svarstęs Kristaus kančių istoriją. Gal savo širdyje, it

galingasis frankų karalius Chlodvigas, nekartą buvai užsidegęs pykčiu ant nedorėlių žydų, kurie taip negailestingai pasielgė su Jėzumi. Tačiau ne pyki, bet giliau pagalvoki. Žydų pasielgimas, tai buvo pirmas prieštaravimas Kristui, bet, toli gražu, ne paskutinis. *Jėzus,* anot Simeono *yra pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio, ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama.* Na ir prieštaraujama Jėzui kartų kartose, tautų tautose... Prieštaravo žydai, prieštaravo stabmeldžiai, prieštaravo eretikai, prieštaravo humanistai, prieštaravo liberalai, prieštarauja šiandien įvairaus plauko ... atai ... inkai ... istai ... Šiandien, įsižiūrėjus į gyvenimą, atrodo, kad antikristas su pečium atvažiavo į pasaulį tvarkyti žmonių socialinį, moralinį, religinį gyvenimą...

Kodėl sakau: antikristas? Žinau, mano aiškinimas maža kurį įtikrins. Todėl paklausykite šv. Jono Apaštalo piešiančio antikristo asmenį ir vaidmenį.

— *Vaikeliai,* rašo šv. Jonas, *tai yra paskutinė valanda; ir kaip girdėjote, kad ateina Antikristas, taip ir dabar pasidarė daug*

antikristų... Kasgi yra melagis, jei ne tas, kuris ginčija ,kad Jėzus yra Kristus? Tas yra antikristas, kuris išsigina Sūnaus, neturi taip pat Tėvo... Ir kiekviena dvasia, kuri perskiria Jėzų, yra ne iš Dievo; tai yra Antikristas, apie kurį girdėjote, kad ateina ir jau dabar yra pasaulyje (1 Jon. 2, 18. 22-23; 4, 3). *Kas jį sveikina, dalyvauja piktuose jo darbuose* (2 Jon. 11). — Taip. Antikristas veikia prieštaraudamas Kristui. Jis pirmu kart pasirodo per žydus Kristų prikaldindamas į kryžių; jis kasdien veikia per veidmainius, nedorėlius, apsimetėlius Kristų vydamas iš pasaulio.

Kristus šviesą atnešė į pasaulį. Tačiau pasaulis, labiau pamėgęs tamsybes, prieštarauja Kristaus evangelijai. Kristus meilę atnešė žmonėms. Tačiau žmonės, labiau linkę atsimokėti dantį už dantį, akį už akį, prieštarauja meile liepsnojančiai Jėzaus širdžiai. Ir tu, brangusis, prieštaravai Jėzui, kiekvieną kartą, kai savo sielos karalių, Jėzų, nuodėme vijai iš širdies. Tarti, jei ne žodžiais, tai darbais:

— *Netarnausiu; šitų įsakymų nesilaikysiu, nes jie mane varžo; Jėzau, jei tau ne-*

patinka su man maloniomis nuodėmėmis gyventi mano šieloje, tai gali išeiti... ar tai nėra prieštaravimas Jėzui? —

Taip. Jėzus yra daugelio puolimas ir atsikėlimas, prieštaravimų ženklas.

O, kaip šie prieštaravimai nuliūdina jautriosios Motinėlės, Marijos širdį! Kas taip atjaučia savo dieviško Sūnaus niekinimus, kaip Marija? Kas taip pergyvena Sūnaus žaizdas, kaip Sopulingoji Motina? Kas jautriau regi antikristo darbą Jėzaus krauju atpirktoje sieloje, jei ne Išganytojo Motina Marija? Ne veltui Simeonas Marijai pranašavo:

— *Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys* (Lk. 2, 35). —

Taip. Jėzui prieštaravimų pasekos prieš viso pasaulio akis atsidengs tik teismo dienoje. Tačiau šiandien, norėdamas užjausti kenčiančią Jėzaus Motinėlę, Mariją, nepaduok rankos antikristui ir jo darbams, bet, it Chlodvigas kardo, griebkis ražančiaus, maldų, budėjimų, Marijos praktikuotų dorybių, kad jomis paguostum kenčiantį Jėzų ir jo Motiną Mariją. Amen.

GEGUŽĖS 8 DIENA

Šventoji Marija

Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas (Mt. 5, 48)

Savojoje, Saleso pilyje, 1567 m. rugpiūčio 21 dieną pasaulį išvydo šv. Pranciškus Salėzas. Pranciškus, kaip ir kiekvienas žmogus, šventuoju negimė, bet gyvendamas pasidarė. Dar tik vaikas, besvarstydamas šv. Pranciškaus Asyžiečio, šv. Pranciškaus de Paulio ir tuomet dar tik kanonizuojamo Pranciškaus Ksavero vardus, tarė:

— *Pranciškaus vardas, jau tris yra pelnęs vainikus. Jau trys mano vardo yra šventieji. Kas bus, nebus, reikia, kad aš likčiau ketvirtuoju!* —

Šiam dideliam pasiryžimui įvykinti pagelbininke Pranciškus pasirinko Švenčiausiąją Mergelę Mariją.

— *O, kas galėtų tavęs nemylėti, mano*

brangioji Motina, kartodavo Pranciškus, *o kad visuomet pasilikčiau tavo ir kad su manim visi tvariniai gyventų ir mirtų dėl tavo meilės.* —

Brangieji! Gražūs esti laukai, kai juose banguoja javai. Čia nusvirusiomis varpomis kasdienės duonos rugių laukas. Čia geltonuoja kviečiai, iškilmių stalo pyragai. Čia vėl miežiai, avižos, žirniai, linai... džiugina rūpestingojo ūkininko širdį...

Gerybėmis banguojąs laukas ką tau primena? Gausios dovanos liudija, kaip geras yra visokių gerybių davėjas Dievas. Bet, ką dar jis primena? Jis primena tavo asmenišką sielos lauką, kurį užvedė gamtos Kūrėjas — Dievas, užveisė gaivintojas — Šv. Dvasia, aplaistė — Atpirkėjas Jėzus Kristus, aptvėrė — mokintoja — šventoji Bažnyčia. Taip. Tavo siela yra anas Izaijo apgiedotas vynuogynas, kurį įsiveisė Dievas ir laukia saldžių tobulybės vaisių.

— *Mano mylimasai,* kalba pranašas, *turėjo vynuogyną, ant derlingo kauburio. Jis aptvėrė jį ir išrinko akmenis, pasodino jame rinktinių želmenų, jo viduryje pasta-*

tė bokštą, padirbo jame spaustuvą ir laukė, kad užaugintų vynuogių, bet užaugo rūkščių uogų (Iz. 5, 1 - 2). —

Brangusis! Tavo siela, tai gražiausias šv. Dvasios įkurtas, Jėzaus malonėmis laistomas vynuogynas. Ar nujauti, ko Jėzus laukia iš tavęs? Jėzus laukia šventų tobulybės vaisių. Jėzus nori, kad tavo vardas būtų įrašydintas į gyvenimo knygą, iš kurios nepajėgs išbraukti net paties didžiausio nedorėlio ranka. Jėzus nori, *kad tu būtum tobulas, kaip tavo dangaus Tėvas tobulas,* kad, žemės bėgimą užbaigęs, rastum laimę danguje — žodžiu, būtum šventasis. Tačiau, ką reiškia būti šventuoju? Parašyti žodį *šventasis,* pakanka devynių raidžių. Tačiau pasiekti šventenybę, ko reikia? Reikia ištisą ašarų pakalnės gyvenimą puoštis dorybėmis. Iškilmingai skamba Jėzaus žodžiai: *Būkite tobuli, būkite šventi;* tačiau tobulybės įsigyti nors patį žemiausią laipsnį yra ne vienos dienos darbas. Šventumo įsigyti, tai reiškia kultivuoti sielos vynuogyną, kad jame banguotų subrendusios dorybės. Laukas be javų, tai piktžolių prižėlęs dirvonas.

Siela be dorybių, tai rūkščius vaisius nešąs vynuogynas. Laukia Jėzus, *kad užaugtų vynuogių, bet užaugo rūkščių uogų.* Kodėl taip? Dažniausia kaltas nerangumas. Šv. Dvasios įkvėptas Patarlių autorius sako:

— *Aš ėjau per tinginio dirvą ir per paiko žmogaus vynuogyną, ir štai, visur pilna buvo, dagių, ir jis buvo apaugęs erškėčiais, ir akmeninė tvora buvo išgriauta. Tai pamatęs, dėjau sau į širdį ir mokinausi iš to pavyzdžio: Tu truputį miegi, tariau, truputį snaudi, truputį susidedi rankas pasilsėti, ir ateis tau neturtas, it bėgėjas, ir elgėtystė, kaip apsiginklavęs vyras (Pat.* 24, 30 - 34). —

Brangusis! Nori būti tobulas, nusižiūrėki į Mariją. Marija yra tobulybės veidrodis, malonės pilnoji, pagirta angelų ir žmonių Karalienė. Tau reikia gyvo tikėjimo, sunkianybes kilnojančios vilties, silpnybes deginančios meilės. — žiūrėk į Mariją... Tau reikia nusižeminimo, kantrybės, atsidavimo Dievo valiai, kai Dievas kryželiu prispaudžia — žiūrėk į Mariją. Marija

yra dorybių pavyzdys, kuriai, anot giesmės, *į vainiką pritiko dvylika žvaikždžių.*

Tat, supraski sielos vertę, reikalą kultivuoti jos vynuoginą. Rūpinkis, kad viena paskui kitą augtų šventųjų dorybės. Žiūrėk į Mariją. Pagelbininke, it šv. Pranciškaus Salezas, pasirinki Mariją. Marijos kasdien prašyki:

O Marija be sutepties pradėtoji, melski už mane, kuris, šaukiuos Tavo pagelbos! Amen.

Malonės pilnoji

Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi, pagirta tu tarp moterų (Lk. 1, 28).

Vienas dailininkas nupiešė tokį Apreiškimo paveikslą. Menkutis Nazareto namelis. Stalelis. Klaupkelė. Ant klaupkelės atsiklaupus jaunutė Mergelė Marija skaito pranašystes. Vidury kambarėlio Archangelas Gabriėlis. Antgamtiškos šviesos spinduliai, nušvietę kambarėlį ir visa, kas jame yra. Apačioje paveikslo parašas: *Sveika Marija, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi...* Paveikslas, tai meniškas Marijos tobulybės atvaizdavimas, prieš kurią lenkiasi Angelų Kunigaikštis Gabriėlis, vadindamas MALONĖS PILNOJI.

Brangusis! Jei šiandien, nors vienas dalininkas kūrybiniu menu norėtų atvaizduoti tikrąją žmogaus vertę, jis turėtų nupiešti žmogaus sielą skaisčiuose rūbuose. Gražūs yra nemirtingųjų dailininkų kūri-

niai. Tačiau sukurtieji grožio paveikslai yra, tarsi lašas jūroje, palyginus su amžinojo, Visagalio Dailininko — Dievo sukūrtu žmogaus sielos paveikslu. Meno brangenybių savininkai rūpinasi, kad nesunyktų vertingi nemirtingųjų dailininkų kūriniai. Tat, kokiu rūpestingumu turėtų būti palaikomas, puošiamas, saugojamas Amžino Dailininko sukurtas žmogaus sielos paveikslas? Laiko naikinami paveikslai palaikomi dažais. Gyvenimo sūkurių sutepamas Dievo paveikslas — siela — palaikomas Dievo malone. Marija yra Dievo malonės pilnoji, prieš kurią nusilenkė Archangelas kalbėdamas: *Sveika malonės pilnoji, Viešpats su tavim....*

Brangusis! Ar nori, kad tavo vardas būtų įrašytas į gyvenimo knygą? — Aišku! Argi dar gali būti toks klausimas? — Tat žiūrėk, kad tavo sielos paveikslas būtų saugojamas Dievo malone, puošiamas dorybėmis.

Jei tu tik saugotumės nusidėjimų, dar maža padarytum. Reikia, kad sielos paveikslą papuoštum dorybėmis. Tačiau apsižiūrėki, kad kartais, per apsirikimą, prie-

mones nepaskaitytum tikslu, apsaugą — šventumu, pripuolybę — esme...

Matau, kad tavo žvilgsniai klausia, be žodžių:

— Tat, gerbiamasis, pasakyk, kuri yra šventumo esmė?

Taip. Klausimas pirmaeilės reikšmės. Kaikas manosi esąs šventas, jei daug meldžiasi, dažnai eina prie Komunijos. Kaikas manosi esąs šventesnis už kitus, jei nešioja daug škaplierių, ražančių, šventų paveikslėlių. Dar kaikurie manosi esą šventieji, jei pajėgia daug pasninkauti, vargintis, išmaldas duoti vargšams. Taip. Šie visi dalykai šventumui reikalingi. Tačiau jie nėra šventumo esmė, o tik jam įsigyti priemonės. Visa šventumo esmė yra: *Gryna, nepadalinta, atšalimo nepažįstanti Dievo meilė.* Jėzus jaunikaičiui sako:

— *Jei nori įeiti į gyvenimą,mylėsi Viešpatį Dievą visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, o artimą, kaip pats save, nes Dievas yra meilė ir kas pasilieka meilėje, pasilieka Dievuje ir Dievas jame* (1 Jon. 4,16) — Dievą mylėti, reiškia būti su Dievu vienos minties: Mylėti, ką Dievas my-

li, neapkęsti, ko Dievas neapkenčia, būtent: nuodėmės. Mylėti Dievą, reiškia: mintis, kalbas, darbus, kad ir menkiausius, pavesti Dievui. O kaip apsirinka tie, kurie mano, kad Dievo meilė reiškiasi kokiais ypatigai dideliais darbais! Tačiau tikrenybėje, anot Jėzaus žodžių, Dievo meilė reiškiasi pačiais paprasčiausiais, mažiausiais, kasdieniais darbais.

— *Gerasis ir ištikimasis tarne, kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug... įeik į savo Viešpaties džiaugsmą (Mt. 25,23)— Ištikrųjų, sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausių brolių, man padarėte* (Mt. 25, 40). —

Taip. Dievo meilė per mažiausius darbus...

Gražiausią Dievo meilės pavyzdį yra palikusi Dievo malonės pilnoji, skaisčiausioji Jėzaus Motinėlė Marija. Marija skaito pranašystes, galvoja apie būsiantį atpirkimą, tačiau ji nuošaliame Nazareto namelyje, nežinoma tarp Izraėlio dukterų. Archangelas lenkiasi, Dievo malonės pilnąja vadina, bet išsigandusi Marija, negali suprasti, kas tai

galėtų būti per pasveikinimas. Aiškina Dievo pasiuntinys:

Viešpats su tavimi, tu pagirta tarp moterų. — Tačiau Dievui paaukojusi skaisčią sielą, Mergaitė taria: *Štai aš Viešpaties tarnaitė,* tik išgirdusi, kad įsikūnijimas nesuteps gražiausio Dievo paveikslo jos sieloje.

Taip. Mano siela yra gražiausias Dievo paveikslas, o Marija yra to paveikslo saugotojos tobuliausias pavyzdys. O Marija, malonės pilnoji, palaikyki manyje skaistų kūną ir skaisčią sielą! Amen.

Viešpaties tarnaitė

Ne kiekvienas, kuris man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo esančio danguje (Mt. 7, 21).

Sename Įstatyme, Dievas Patrijarko Abraomo giminę buvo pažadėjęs padauginti it jūros smiltis. Tačiau skaudžiai buvo sužeista Abraomo širdis, kai Dievas vienintelį sūnų Izaoką, kaip deginamą auką, pareikalavo paaukoti, ant kalno: *Viešpats Matė?* Ką daro Abraomas? Gal aiškinasi? Gal derasi, kaip galėsiąs įvykti pažadėjimas? Gal atsisako vykinti? Nieko panašaus. Dievo valia Abraomui šventa. Viešpats įsako, Abraomas, nors verkiančia širdimi, ima Izaoką, kopia į kalną, krauja laužą, suriša sūnų ir jau užsimoja peiliu. Tik angelo ranka išgelbėjo Izaoko gyvybę. Dievui patiko Abraomo paklusnumas ir todėl jo giminei pažadėjo būsiantį Mesiją.

Brangusis! Dievas tau ką yra pažadėjęs? Dievas, jei ištikimai vykinsi jo valią, tau pažadėjo ne būsiantį Mesiją, bet amžiną gyvenimą su šventaisiais danguje. Brangus pažadėjimas, bet jis reikalingas aukų: nes brangenybės įgyjamos tik per aukas ir pasišventimą. Tačiau aukas darysi tik, it Abraomas, kiekvienam žingsny griežtai vykindamas Dievo tau skirtą valią.

Jaučiu. Tu tuoj man prikiši: O iškur aš galių žinoti man Dievo valią? Patrijarkams Dievas kalbėdavo patsai, ar per angelus. Rinktinei tautai, kalbėdavo pranašai. Stabmeldžiams kalbėjo Apaštalai. O man Dievo valią kas skelbia? — Tau... tau Dievo valią skelbia, ne akmeninėse lentelėse, bet tavo širdyje, įrašytieji Dievo įsakymai, kuriuos tu išmokai mokindamasis katechizmo, svarstei skaitydamas religinio turinio knygas, girdi primenant Bažnyčią. *Jei nori,* anot Kristaus žodžių, *įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų.* Įsakymai tau skelbia: *Garbinsi tik vieną Dievą; Neniekinsi Dievo vardo; Šventadienius švęsi; Gerbsi Tėvus; Neužmuši; Nepaleistuvausi; Nevogsi; Nešmeiši artimo; Nesvetimo-*

teriausi; Dievą mylėsi labiau už viską, o artimą, kaip pats save. Ar dar aiškesnės reikia tau Dievo valios? Argi gali skųstis, kad Dievo valios tau niekas neskelbia? Argi, kasdien kalbėdamas: *Tėve mūsų* neprisimeni, kad Dievas yra tavo Tėvas, Viešpats?... Kalbėdamas: *Tikiu,* argi neprisimeni tikėjimo tiesas, be kurių negali būti išganytas? Kalbėdamas: *Dešimtį Dievo Įsakymų,* argi neprisimeni moralškumo normas, kurias Dievas tau yra skyręs? Taip. Ne skųstis, bet greičiau rausti turi, kad lig šiol vykinai ne Dievo, o savo valią. Kas kaltas, jei abejonėmis sugriovei tikėjimą? Kas kaltas, jei keiki, piktažodžiauji? Kas kaltas ,jei šventadienius niekini? Kas kaltas, kad neklausai tėvų, vyresniųjų, niekini Aukščiausią savo viršininką — Dievą? Kas kaltas, jei paleistuvystėmis sunaikinai nekaltybę ir gal ne vienos sugriovei gyvenimą? Kas kaltas, jei perilgus pirštus ištiesei į svetimą nuosavybę? Kas kaltas, jei liežuviu, it malūnas grūdus, mali artimo garbę? ar, it šunelis, viešai ir iš pasalų, kandžioji silpnesniojo teises? Kas kaltas, kad, palikęs savo žmo-

ną, ar žmona tave, ieškai svetimoterių guolio? Kas kaltas, kad iš savo privataus ir viešo gyvenimo Dievą atleidai atostogų, be teisės grįžti į tavo sielą, ar gauti jam šventai priklausančią pensiją? Kas kaltas, jei artimą primanęs paskandintum šaukšte vanbens? arba, it anoji šnypšlė gyvatė, suleidusi į auką nuodingą gylį šnypščia, brolį skriaudi ir atimi laisvę? Taip. Dievo įsakymai, tai Dievo valios pareiškimas tavo santykiuos su Dievu, artimu, pats savimi. Laikykis įsakymų, išpildysi Dievo tau skirtą valią.

Tobuliausią Dievo valios pildymo pavyzdį yra palikusi Jėzaus Motina Marija. Dievas panorėjo, kad Marija būtų Įsikūnijusio Sūnaus Motina, Marija taria: *Štai aš Viešpaties tarnaitė.* Dievo valia buvo, kad Jėzus gimtų Betlėjuje, Marija nerūgodama keliauja. Dievo valia, kad Kūdikėlis Jėzus bėgtų į Aigiptą, Marija, nė žodelio netarusi, bėga. Dievo valia, kad Jėzus dvylikos metų bažnyčioje mokslininkams apskelbtų įvykusias pranašystes, Marija, tris dienas ieškojusi, nusilenkia Jėzaus pasiaiškinimui. Dievo valia, kad Jė-

zus per kančias ir kryžių atpirktų pasaulį. Marija, po kryžiumi stovėdama, aukoja savo Sūnų. Taip. Marija, pilna žodžio prasme, yra Viešpaties tarnaitė, kuri visą gyvenimą pildė Dievo valią.

Taip. Nori likti dangaus gyventojų dalininku, pildyki Dievo valią. Sunkenybėse, mažiau skundų, daugiau pasitikėjimo Dievo Apveizda. Akis į Mariją, nes Marija visą gyvenimą žiūrėjo, kaip išpildytų jai skirtą Dievo valią.

O nusižeminusi Viešpaties tarnaite, Marija! Suteik man malonės, kad pajėgčiau pildyti man skirtą Dievo valią netik žodžiais, bet ir darbais! Amen.

GEGUŽĖS 11 DIENA

Kantrybės mokytoja

Kaip sidabras išmėginamas ugnimi, ir auksas krosnyje, taip Viešpats mėgina širdis (Pat. 17, 3).

Sename Įstatyme, Huso žemėje, gyveno visa širdžia Dievui atsidavęs Jobas. Dievas nelaimėmis leido išmėginti Jobo ištikimybę, nes *jis žmogus be vyliaus, tikras, bijo Dievo ir šalinasi nuo pikto, kuriam nėra lygaus ant žemės* (Job. 1, 8). Jobas turėjo: septynis sūnus, tris dukteris, septynis tūkstančius avių, tris tūkstančius kuprių, penkis šimtus jungų jaučių, penkis šimtus asilų ir labai didelę daugybę tarnų (Job. 1, 2 - 3). Vienu kart Sabiečiai sunaikino jaučius ir asilus, ugnis iš dangaus sunaikino avis ir tarnus; kaldiečiai atėmė kuprius ir išžudė tarnus; o audros sugriautas namas griuvėsiuose palaidojo sūnus ir dukteris. Jobui smūgis nepapras-

tas. Bet dar ne viskas. Baisi liga Jobo kūną nuo galvos lig kojų nusėjo žaizdomis. O čia lyg tyčia dar atsirado nenaudėliai prieteliai, kurie, išskyrus vieną, gundė Jobą nepasitikėti Dievu. Tačiau kantrusis Jobas akis pakėlęs į dangų, giliai atsidusęs, tarė:

— *Viešpats davė, Viešpats atėmė, kaip Viešpačiui patiko, taip pasidarė: tebūnie palaimintas Viešpaties vardas!* (Job. 1, 21) —

Brangusis Kristuje! Jobo istorija, tai žmonijos istorija. Kenčiančių Jobų pilnas pasaulis. Jau taip Dievui patinka, kad kentėjimais yra mėginama jo tarnų ištikimybė. Kalba Šv. Dvasia Ramintojas:

— *Sūnau, jei tu eini tarnauti Dievui, tvirtai stovėk teisybėje ir baimėje ir renk savo sielą į gundymą... Kentėk, ką Dievas ant tavęs uždeda... Priimk visa, kas bus ant tavęs uždėta, kantriai lauk skausme ir savo pažeminime turėk kantrybės, nes auksas ir sidabras mėginami ugnyje, priimtinieji gi žmonės pažeminimo krosnyje. Tikėkis Dievu ir jis ateis tau į pagalbą, eik tiesiu keliu ir pasitikėk juomi* (Ekli. 2, 1. 3 - 6). —

Išgirdęs šiuos žodžius, gal tikrai skubėsi daryti priekaištų:

— *Dievas neteisingas, kam baudžia ištikimuosius ir bedieviams leidžia džiaugtis!* —

— Nesiskubink Dievą traukti į teismą, nes kas žino Dievo Apveizdos kelius? arba kas įkainavo kentėjimus? Dievas vieniems kentėjimus siunčia, kad, it kenčiančiojo Jobo, išmėgintų ištikimybę; kitiems — kad sudraustų piktus darbus; tretiems, — kad apsaugotų nuo slidžių gyvenimo kelių; ketvirtiems, — kad už ištikimybę suteiktų dar daugiau. Kartais atrodo, kad nedorėliai, bedieviai laimingesni. Tačiau nepavydėk jų laimei: Jie yra pats nelaimingiausieji, nes jie atsiima savo dalį šiame gyvenime ir nieko nesitiki, valandėlės gyvenimą baigę, amžinybėje. Ar tai laimė? Tai nelaimių nelaimė, nes žmogus, vargęs, kentėjęs, dar daugiau turės kentėti amžinybėje, kur, anot Jėzaus žodžių, bus verksmas ir dantų griežimas.

Bandymai šioje žemėje neišvengiami. Gamtos jėgų sukrėtimai, žmonių iškrypimai, kūno ir dvasios ligos, daug ko stoko-

jimai, tarsi arai auką, drasko žmogaus širdį. Tačiau ne toji pati didžioji nelaimė, kad bandymai slėgia, bet kad nesugebame bandymų įvertinti. Išganytojas kantruosius vadina palaimintais, nes jiems skirta dangaus karalystė. Kodėl palaimintais? Argi neprieštaravimas laimei? Kentėjimas ir laimė, argi suderinami? Taip nes per skausmus į garbę! Nes ar paežerės nendrė yra stipresnė, kuri lenkiasi mažiausiam vėjeliui, ar su audromis bekovojąs ąžuolas? Jei ramybė yra, koki nuopelnai? Tačiau kentėjimuose kas sugeba, it Jobas, garbinti Dievą, tas turės didelį užmokestį danguje. Kristus per kentėjimus atpirko pasaulį. Siela per kentėjimus nueis į dangaus garbę.

Taip. Reikia bandymų, nes tik per juos reiškiasi Dievui ištikimybė. Bet deja. Kaip daug šiandien yra bandymų ir kaip, maža Dievui ištikimybės! Net priešingai: kaip dažnas Dievo traukimas į teismą. Žiema peršalta, Dievas kaltas. Vasara perkaršta, Dievas kaltas. Persausa, peršlapia, Dievas kaltas. Susirgo kas, Dievas kaltas. Ranką, koją, galvą skauda, Dievas kaltas. Šeimoje

negerovė, Dievas kaltas. Javai neužderėjo, ar kokis kitas nepasisekimas, Dievas kaltas. Žodžiu, šiandien Dievas tik ausis užsikimšęs turi klausytis, kaip iš visų kampų plakas baisių kaltinimų bangos. Kažkas yra pasakęs: *Jei žmonės Dievą galėtų sugauti, tai Dievas iš kalėjimo neišeitų: Vieni jį paleistų, kiti vėl suimtų ir sodintų išnaujo!* Tai Dievui neištikimybės pasekos.

Brangusis! Ne Dievą kaltink, bet mokėk bandymus kentėti. Jei tavo prigimčiai kryželiai nepakeliami, žvelki į Kantrybės Mokytoją, Mariją, o ji tau pranašo lūpomis kalbės: *O jūs visi, kurie praeinate keliu, tėmykite ir matykite, ar yra skausmas, kaip mano skausmas* (Raud. 1, 12). Marija yra Kantrybės Mokytoja gyvendama, Jėzų auklėdama, o ypač Jėzų aukodama. Amen.

Malonių dalintoja

Eikite pas Juozapą ir, ką tik jis jums sakys, darykite (Prad. 41, 55).

Loretto katedroje, kaip didžiausia šventenybė, yra saugojamas Marijos Apreiškimo namelis. Padavimas sako, kad šiame namelyje yra gyvenusi prieš Apreiškimą Marija ir paskiau šv. Šeimynėlė grįžusi iš Aigipto. Namelis XIII šimtmetį, Palestiną užėmus islamo išpažintojams, stebuklingu būdu buvęs perneštas į Fiume, o iš ten į Lorettą. Namelis įrengtas iš Palestinoje vartotų plytų. Jo kuklumas primena kuklios Viešpaties tarnaitės gyvenimėlį. Daug žodžiu ir raštu ginčijamasi, ar Loretto namelis yra tas pats Apreiškimo, ar tai tik panašus sukurtas. Vieni tvirtina, net dokumentais įrodinėja, kad esąs tikrai tas pats. Kiti priešingai įrodinėja, kad tai negalįs būti ypač, kad yra mūrinis iš plytų. Kaip ten bebūtų su namelio istorija, bet

svarbu, kad į Lorettą iš visų pasaulio šalių kasmet suplaukia milionai Marijos garbintojų. Kunigai didžiuojasi, jei pritelpa prie namelyje įrengto altorėlio atlaikyti šv. Mišias. O tikintieji, norėdami gauti daugiau Marijos malonių, keliaklupščiais eina aplinkui namelį. Takas aplinkui namelį išklotas kietu marmuru. Nežiūrint, kad leidžiama vaikščioti tik keliais, tako marmuras yra gana išdilintas, duobėtas. Duobelės liudija, kaip daug tą vietą turėjo atlankyti žmonių, kad net kietas marmuras, dilinamas minkšta medžiaga, skaudžiai yra pajutęs. Kai mažo tikėjimo, ar visiškai netikį liberalai klausia:

— Ar tai tikrai namelis esąs iš Nazareto? — Pamaldūs, visa širdžia Mariją mylį, italai atsako:

— *Mums nesvarbu, iš kur namelis. Mums tik svarbu, kad čia Marija teikia gausių malonių.* —

Brangusis, Kristuje! Tu jau nekartą esi girdėjęs, ar skaitęs Juozapo Aigiptiečio istoriją. Šalies valdovas jį buvo padaręs vyriausiu ūkvedžiu derliaus metais, ir sūtau-

pų prižiūrėtoju septyniariais bado metais. Bado išalkinti žmonės prašo faraono:

— *Duok mums duonos!* —

Tačiau faraonas visiems vieną turi atsakymą:

— *Eikite pas Juozapą ir ką jis jums sakys, darykite.* — Juozapas, dalindamas sutaupintus javus, išgelbėjo aigiptiečius ir kaimynus nuo bado mirties.

Juozapo istorija ką primena? Ji primena žmonijos dvasinį badavimą prieš Kristų. Tiesa, materialių gerybių žmonės turėjo. Tačiau, kas iš to, kad jų sielos kentėjo baisų antgamtinio gyvenimo alkį: Jie gyveno, bet nežinojo kam gyvena; kentėjo, bet nežinojo kam kenčia.

Dievas, gailėdamasis verkiančio žmogaus, nutarė paaukoti savo Sūnų. Sūnus, Jėzus Kristus, įsikūnijo. Dievo malonės stokojančiai žmonijai prašvito derliaus pavasaris. Dievo Sūnus pasiaukojo. Ant Kalvarijos Jėzus dangų sujungė su žeme. Per kryžių Dievo malonės, tarsi upeliu, pasipylė pasauliui. Jėzaus mirtimi pasibaigė dvasinio badavimo ir prasidėjo gausaus derliaus metai. Jėzus yra malonių savininkas. Ta-

čiau malonių dalintoja, it faraonas Juozapą, Jėzus paskyrė savo mylimiausią Motinėlę — Mariją. Ir šiandien, prašančius malonių, Jėzus tarsi siunčia:

— *Eikite pas Mariją ir, ką tik ji jums sakys, darykite!* —

Taip Marija yra paties Jėzaus paskirtoji malonių dalintoja, per kurios rankas dideliems ir mažiems, jauniems ir seniems, sveikiems ir ligoniams, kunigams ir tikintiesiems, teka išganymo malonės. Per Mariją malonės, per malones išganymo viltis.

— *Negalimas daiktas,* sako šv. Bernardas, *kad kas Marijos pagelbos prašytų, o būtų apleistas.* — Taip, tikrai. Marija jai atsidavusių neapleidžia...

Žinau, tu tuoj pareikalausi:

— *Kuo remdamasis tvirtini, jog Marija yra visokių malonių dalintoja?* —

Kantrybės, brolau, o gyvi faktai tau kalbės suprantamiau, negu Šv. Raštas, teologai, tikėjimo literatūra...

Meski žvilgsnį į Loretto namelį, Lurdo Grottą, Aušros Vartus, Šiluvą, Žemaičių Kalvariją, ir ką ten išvysi? Išvysi sidabrinėmis rankomis, kojomis, auksinėmis aki-

mis, ausimis, širdimis nusagstytus Marijos paveikslus. Tie sidabriniai, auksiniai ženkleliai ką liudija? Jie iškalbingiau, negu garsiausi pamokslininkai, kalba; *Marija yra malonių dalintoja!* Argi kas siuva lopą, jei drabužis naujas? Argi kas sako *dėkui*, kai dovanų nėra? Tačiau stebuklingosios Marijos paveikslus puošiančios auksinės, sidabrinės širdys, tyliai be žodžių, šaukia:

— *Per Mariją mums grįžo sveikata, per Mariją mums gyvenimo palaima; per Mariją mums nuo nuodėmių apsauga; per Mariją mums išganymo malonės!* —

Be to. Prieš stebuklingus ir nestebuklingus Marijos paveikslus kasdien milijonai *katalikų: vyrų ir moterų, jaunų ir senų,* suklupę siunčia Marijai karštus maldavimus, padėkas, atsiprašymus... Kas juos ten traukia? Tai dvasios alkis Antgamtinio gyvenimo trokštančios sielos šaukia Jėzaus malonių užveizdėtojai:

— *O Marija, teiki mums reikalingų malonių dabar ir ypač mūsų mirties valandoje! Amen.* —

Stebuklais garsioji

Jei nenorite manim tikėti, tai tikėkite darbams, kad pažintumėte ir įsitikintumėte... (Jon. 10, 38).

Kartą, sėdėdamas kambaryje, turėjau progos pasiklausyti dviejų besiginčijančių vyrukų, kurių vienas buvo giliai tikintis, praktikuojantis katalikas, kitas atšalėlis indiferentas, pasikalbėjimo tikėjimo reikalais. Jiedu kalbėjosi, kaštai ginčijosi įvairiais tikėjimo klausimais, kurių nei vienas, nei antras gerai neišmanė. Bet man įdomiausia buvo pasiklausyti juodviejų filosofijos apie stebuklus.

— Ar tiki į stebuklus? — klausia tikintysis.

— Ne, — drąsiai atkerta jo priešininkas. — Stebuklų išvis negali būti. O jei apie juos kalbama, tai jie yra visi pramanyti.

— Na, o jei kas nors kristų nuo aukšto bokšto ir neužsimuštų? Kas būtų? —

— Būtų pripuolamas atsitikimas — atkirto antrasis.

— Na, o jei antru kart kristų ir neužsimuštų? —

— Antru kart? Tai būtų laimingas atsitikimas —

— Na, o jei trečiu kart kristų ir neužsimuštų? Ar tai ne stebuklas? —

— Trečiu kart! Tai būtų įpratimas nušokti nuo aukštos vietos! —

— Tai ką tuo nori pasakyti? —

— Noriu įrodyti, kad stebuklų bendrai nėra. —

Kuo baigėsi šiųdviejų „apologetų" filosofavimas, nežinau, nes ilgiau klausytis neturėjau laiko. Tačiau jųdviejų ginčas yra vienas iš daugelio gyvenime kasdien besikartojančių faktų svarbiais antgamtinio gyvenimo klausimais.

Brangusis Kristuje! Aš šiandien noriu kalbėti apie stebuklais pagarsėjusią Mariją. Žinau, kad nėra didesnės sunkenybės, kaip žmogui tikėti į pojučiais nepasiekiamus, protui nesuprantamus, dalykus. Aiškiau-

sią pavyzdį yra nupiešęs Išganytojas atremdamas skaudžius parizėjų priekaištus. Kur Jėzus koją kėlė, ten jį lydėjo stebuklai: Žengė prie Jordano — dangus liudijo, ragindamas jo klausyti. Žengė į Galilėjos Kaną — vandenį pavertė vynu. Žengė į Kaparnaumą — gydė ligonius. Žengė į Naim, ar į Betaniją, prikėlė jaunikaitį nešamą laidoti, ir Lozorių jau tris dienas gulėjusį kape. Žodžiu, kur Jėzus ėjo, ten jį lydėjo minios, nes jie matė, kad didis pranašas yra jų tarpe, kuris netik kalba, kaip lig tol dar niekas nėra kalbėjęs, bet ir darbus daro, kokių irgi niekas nėra daręs. Tačiau mokyti parizėjai, tautos vadai Jėzaus stebuklų nemato. Jie net šaukia:

—*Kokį mums parodysi ženklą? Kaip tu gali sakyti: Aš Dievo Sūnus?* —

Tačiau Jėzus griežtai ir trumpai atsakė:

—*Jei aš nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manim. Bet jei aš darau ir jei nenorite manim tikėti, tai tikėkite darbams, kad pažintumėte ir įtikėtumėte, kad Tėvas yra manyje ir aš Tėvuje* (Jon. 10, 37-38).—

Ką Jėzus pasakė yra šventa tiesa. Jau tokis pasauly antgamtiškų dalykų likimas,

kad žmonės jiems, nors jie aiškiau šviečia negu saulė, netiki. Pasakok apie atradimus, išradimus, pasakų šalis, tikės. Tačiau pasakok apie stebuklus, tai it graikai šv. Pauliui, atkirs:

— *Tai šiuo klausimu kitu kart tavęs pasiklausysime!* —

O kad būtų tos geros valios atidėti klausimą kitam kartui! Tačiau šiandien pilna priviso *apologetų,* kurie, it aniedu pradžioje minėti vyrukai, dažniausia dalyko nepažindami, o tik turėdami šiokią tokią nuovoką, griebiasi aiškinti, spręsti, net prievartą daryti, kodėl, girdi, kiti turį aiškinti kitaip tikėjimo tiesas, negu mes. Ir reikia pastebėti, kad tokių *apologetų* filosofavimuose stebuklams tikrai jau nėra vietos. Jie vienu, autoritetingu, drąsiu tvirtinimu, šaukia:

— *Stebuklai buvo tik viduramžy, dabar jų nėra ir išvis negali būti. Mokslas ir technika daro stebuklus!* —

Taip. Parizėjizmo dvasios šiandien pilnas pasaulis. Šiandien daug kur prieštaraujama Kristui, Bažnyčiai, stebuklams. Tačiau Bažnyčios raginami būriai tikin-

čiųjų, kiekvienu kart, kalbėdami Marijos litaniją, šaukia:

— *Motina Stebuklingoji, melskis už mus!* —

Ar šis šūkis iš piršto laužtas? Ar tikrai per Mariją stebuklai darės tik virudamžy? Nieko panašaus. Visus, kurie pasitikėję tik mokslu, technika, reiktų nuvežti į Liurdą, kur per Mariją šimtai yra įvykę ir įvyksta stebuklų, ir pasakyti:

Jei netikite tvirtinimams, tikėkite darbams. Ligonių paliktieji vežimėliai, lazdos liudija, kad MARIJA STEBUKLINGOJI MOTINA. Jei katalikų tvirtinimams negalima tikėti, tai lai būna tikima, toli gražu katalikams nepalankių, specialistų gydytojų, advokatų, policijos atstovų surašytiems protokolams, kurie liudija kasmet Liurde įvykstančius stebuklus. Viena didžiulė bazilika, kuri yra pastatyta greičiau iš dejavusių ligonių dėkingumų, negu iš plytų, iškalbingai liudija, kad Stebuklingoji Motina Marija stebuklų daro ir mūsų dabartyje. Amen.

Nusidėjėlių priebėga

Pasitaisykite tat, nusidėjėliai, ir darykite teisybę Dievo akivaizdoje, tikėdami, kad jis padarys jums savo mielaširdystę (Tob. 13, 8).

Kapucinas, tėvas Maria-Antanas, kurį žmonės vadina Toulousos šventuoju, pasakoja Liurde įvykusį šiokį atsitikimą.

Vienas senas nusidėjėlis, žingeidumo traukiamas, atvyko į Liurdą. Mudu susidūrėme prie kriptos. Išsiėmęs iš kišeniaus pinigų man sako:

— Aš noriu atlikti man uždėtą pareigą. Manęs prašė, kad šioje šventovėje būtų atlaikytos šv. Mišios. Štai pinigai. —

— Mano bičiuli! Man ne pinigų reikia, man reikia tavo sielos, — atsakė tėvas kapucinas. — Ar esi atlikęs išpažintį? —

— Mano tėve! Aš išpažinties neatlikau. Dargi aš esu pastatęs sąlygą, kai man buvo

pasiūlyta dalyvauti šioje šventoje kelionėje, jog išpažinties neatliksiu. Ir tu, Tėve, dabar pirmu susidūrimu ragini atlikti išpažintį! Tai jau perdaug! —

— Mano drauge! Ar žinai, kas yra perdaug? Eiti su savo senomis nuodėmėmis į Grottą, tai tikrai perdaug. Argi tu nepažįsti Šv. Mergelės pagelbos? Ar jau esi meldęsis Grottoje? —

— Ne, mano Tėve! Aš dar tik atvykau.

— Gerai. Pasitikėk man, aš tave ten nusivesiu. —

Mudu kartu žengėme Grottos linkui. Kelias tarp Grottos ir Gavės buvo nugalėtas.

— Mano bičiuli, — tariau jam, — tu esi perdaug neramus, kad galėtum matyti Švenčiausią Mergelę. Einam į Grottą. —

Aš turėjau raktą, atrakinau duris ir jis įėjo.

— Mano Tėve, kas čia reikia daryti?

— Mano prietėliau! Čia pirmiausia reikia pasimelsti.

— Bet jau penkiasdešimt metų, kai aš nesimeldžiu.

— Tat juo labiau pridera melstis šiandien. —

Aš atsiklaupiau. Nusidėjėlis, it paklusnus avinėlis, atsiklaupė šalia. Trupučiuką pasimeldęs pažvelgiau į mano bičiulį. Kokia atmaina. Žmogus, kuris penkiasdešimt metų nebuvo kalbėjęs maldos, akis įsmeigė į Mariją ir klūpojo, tarsi pagavime! Aš iš savo pusės pavedžiau Marijai šią sielą.

— Mano prieteliau, tariau jam, kas prašo Marijos, kaip tu dabar prašai, negalimas daiktas, kad liktų neišklausytas. Ar tu žinai, ko Marija trokšta?

— Taip, Tėve, aš žinau! —

Paėmęs už rankos nusivedžiau už altoriaus. Nusidėjėlis puolęs ant kelių, atliko išpažintį. Jis atsikėlė pilnas džiaugsmo, nes jo siela buvo nuvalyta. Vienu akimirksniu Marija nusidėjėlį padarė atgailotoju.

Brangusis Kristuje! Kuri yra didžiausia tavo nelaimė? Žinau, kad tu turi vargų, kenti kokią ligą, nedateklių? Taip. Tai tavo gyvenimo nelaimės. Tačiau visos šios nelaimės, tarsi šešėlis, prieš vieną nelaimių nelaimę mirtiną nuodėmę. Visos žemiškos nelaimės tik lig karsto. Tačiau nuodėmės

nelaimė lydės į amžinybę. O kas yra amžinybė? Nėra žodžių, kad būtų galima atpasakoti, kas yra amžinybė. Amžinybę suprasi, kai pats į ją pateksi. Amžinybė, tai gyvenimas be nakties, be rytojaus, be atmainų. Prabėgs ir tūkstančiai metų, amžinybei nereikš nė tiek, ką lašas lietaus į vandenyną.

Tačiau tikėjimas mums sako, kad dvejopas bus amžinybės likimas: laiminga amžinybė dangaus karalystėje; kentėjimų amžinybė pragare. Viena iš dviejų skirta ir tau. Pasirinki. Atgailos gyvenimas — laiminga amžinybė; nuodėmėse gyvenimas — kančių amžinybė. Amžinybės šviesoje turbūt suprasi, kodėl nelaimių nelaimė yra mirtina nuodėmė. Nuodėmė, ir tik nuodėmė, gali išplėšti amžinybės laimę.

Kas daryti? Nieko daugiau, kaip kad šv. Dvasia pataria:

— *Pasitaisykite tat, nusidėjėliai, ir darykite teisybę Dievo akivaizdoje tikėdami, kad jis padarys jums savo mielaširdystę* (Tob. 13, 8). —

Ne ta didžiausia nelaimė, kad žmogus nusideda. Tačiau ta nelaimė, kad nusidė-

jęs, it anas į Liurdą atvykęs nusidėjėlis, per metų metus neprisiverčia iš nuodėmių keltis. Liurdo nusidėjėlį per kapucinų maldas Marija padarė atgailotoju. O tave Marija argi atstums? Argi Marija nėra priebėga kiekvieno, kuris, tarsi sūnus motinos, jos pagelbos šaukiasi? Šv. Bernardas sako: *Per amžius nėra girdėta, kad kas Marijos pagelbos šauktųsi, o būtų buvęs apleistas.* Melski šiandien Mariją, kad atsiverstų užkietėję nusidėjėliai. Amen.

GEGUŽĖS 15 DIENA

Krikščionių Pagalba

Duok mums pagelbos sielvarte, nes žmonių gelbėjimas tuščias (Ps. 59, 13).

Holandijoje, kur dauguma gyventojų yra protestantai, katalikai, kurių yra apie trys milijonai, nepaprastai stipriai susiorganizavę ir, pavyzdingu gyvenimu, kasmet atverčia kelis tūkstančius protestantų. Holandijos katalikų religinis susipratimas nepaprastai didelis, vienuoliškas gyvenimas išvystytas labiau, negu kurioje kitoje šalyje, katalikiškos mokyklos, universitetai, pavyzdingiausios, Kristaus evangelijos principai visuomeniniam gyvenime giliai suleidę šaknis, misijoms kasmet aukojama daug žmonių ir pinigų . . .

Vienas jaunuominės auklėtojas yra užrašęs šiokį vaizdelį. Gatvėje, susibėgęs būrelis katalikų ir protestantų vaikų pradeda ginčytis, kurių bažnyčiose geriau melstis:

Ar protestantų, ar katalikų? Protestantai vaikai sako:

— *Kas gali į jūsų bažnyčias eiti? Žiemą šalta, nėra pečių.* — Vienas gudrus vaikas katalikas atkirto:

— *Taip. Jūsų bažnyčiose nėra Jėzaus Eucharistijoje, todėl ten reikalingi pečiai; nėra karštos Jėzaus meilės širdyse, todėl besimeldžiantiems reikalinga pečių šiluma. Mūsų bažnyčiose yra Jėzus ir žmonių širdys dega karštesne Jėzaus meile, negu ugnis pečiuose, todėl besimeldžiantiems katalikams ir nekūrinamose bažnyčiose nešalta.* —

Brangusis Kristuje! Ši jaunuominės auklėtojo užrašyta pastabėlė atrodo juokinga, vaikiška, tačiau labai reikšminga. Ji yra įrodyta šimtais gyvenimo pavyzdžių. Kai žmonių širdyse liepsnojo karšta Jėzaus ir Marijos meilė, ir šalčiausią žiemos šventadienį žmonių pilnos būdavo bažnyčios. Tačiau šiandien, kai Jėzus vejamas iš širdies, gyvenimo, veikimo, Marija užmirštama, tikėjimas paminamas, pamaldumas niekinamas, bažnyčios nors, it Holandijos protestantų, šildomos pečiais, kaskart labiau

tuštėja. Iš visų pusių kyla skaudžių skundų aidai:

— *Vargas mums! Jaunuominė tvirksta! Dora šlyja! Savižudybės, žmogžudybės, neteisybės, graužia akis! Tautai, tėvynei pavojus!* —

Tačiau šiuose suspaudimų sūkuriuose kažkaip vis dar toliau traukiamasi nuo Dievo, nuo Marijos, šventenybių. Kai buvo žmonių bažnyčiose, buvo ramybė šeimose, dorovingumas jaunuominėje, teisingumas visuomenėje, — bet dabar. —

O Marija! Duok mums pagelbos sielvarte, nes žmonių gelbėjimas tuščias! Politikai, visuomenininkai, mokslininkai, tautų vadai, dieną naktį galvodami, ieško vargus mažinančių kelių. Tačiau gyvenimas lyg tyčia, vis plėšresniais dantimis nepasitenkinimų drasko sugeltas žmonių širdis. Kas per priežastis? Kodėl taip yra? Priežastis aiški: Visuomeninio gyvenimo vadai Dievą išstūmė iš gyvenimo, paniekino Marijos statulas ar altorius, dorovę atpalaidavo nuo religijos įtakos ir todėl sielvartai apspito žmogaus širdį. *Žmonių gel-*

bėjimas tuščias, nes Dievas yra mūsų priebėga ir stiprybė!..

Dievui ir Marijai vietos nepaliko komunistai — gaisrais, žmogžudystėmis, vergija, alsuoja jų širdys. Sudaužė garsiąją Marijos Guadeloupės statulą Meksikos masonai — šalis paskendo brolių kraujuje. Prieš Dievą, Mariją ranką pakėlė Ispanijos komunistai — dega bažnyčios, rūmai, žudomi tūkstančiai nekaltų žmonių. Atšalo Jėzaus ir Marijos meilė pas mus, šventąja vadinamąją Lietuvą pripildė nedorybių nedorybės. Girtuoklystės tvanas, dorovę griaujančios mados, tikėjimą niekinančios idėjos, Lietuvą plaka labiau, negu jautrų radijo aparatą galingų stočių bangos. Kokios to pasekos? Jaunuominė, tautos ateitis, tvirksta; šeimos morališkai krinka; tautos moralė šlyja; materializmo dievukas, demoniškai kvatodamasis, reikalauja žmonių gyvybės aukų.

Taip. Lietuvos gyvenime pasileista bėgti nuo Marijos; tačiau pasekos jį vejasi baisios. Nepajėgė lietuvio sunaikinti stiprių kaimynų kardas. Nesudraskė gyvybe plakančios širdies dvigalvis aras. Ta-

čiau nuo religijos atsipalaidavusi, krikščionišką dorovę paniekinusi jaunuominė, Lietuvai ruošia tamsų kapą, iš kurio nasrų neišgelbės tautos jokios žmogiškos pastangos. O, kaip buvo gera, kai jaunuominės širdis linko į Mariją! Lietuva turėjo šventosios vardą, nuo kurios atšokdavo pačios nuodingiausios priešų vilyčios. Tačiau šiandien, o Marija, *gelbėk mus sielvarte*, karšta Jėzaus meile, įkaitink jaunuominės širdis, o Lietuvai vėl grįš šventosios vardas! Amen.

Motina gražiausioji

Kaip gi tu graži, mano prietele! Kaipgi tu graži! (Giesm. 4, 1).

Florencijoje, Apreiškimo Bažnyčioje, yra Marijos stebuklingas paveikslas-freskas. Prieš paveikslą kasdien meldžiasi būriai žmonių, nes Marijos veidas, taip švelnus, taip malonus, kad amžino grožio trokštančios širdys negali juomi atsigėrėti. Reikšminga, kad žmonės meldžiasi. Bet dar reikšmingesnis šio fresko nupiešimo padavimas.

Buvę taip. Vienas pamaldus XIII šimtmečio dailininkas, Marijos koplyčioje, sumanęs nupiešti Apreiškimą. Marijos veidą dailininkas pasilikęs piešti paskiausia. Atėjusi kritiška valanda. Dailininkas pasijutęs esąs bejėgis dažais vaizduoti tai, ką jis jautęs širdyje. Daugelį kartų buvo pradėjęs piešti, bet vis ištrynęs, nes pravestieji veido bruožai atrodę peršiurkštūs. Paga-

liau, netekęs vilties, metęs teptukus. Kelias dienas vėliau, dailininkas, priėmęs komuniją, karštai pasimeldęs, vėl griebęsis piešti Marijos veidą. Tačiau bruožai išėję priešingi, negu jautusi jo širdis. Dailininkas pradėjęs verkti, atsisėdęs ir užmigęs. Netrukus, atsibudęs žiūrįs, kad Marijos veidas tokis gražutis, kokio jis niekuomet nebūtų sugebėjęs nupiešti, jau baigtas. Nustebęs jis pats; bet dar labiau veido gražumu stebėjęsi žmonės.

Kartą garsusis dailininkas Mykolas Angelas užklaustas, kas jo manymu, paveikslą esąs piešęs, atsakęs:

— *Jei kas sakytų, kad šis paveikslas yra pieštas žmogaus rankos, aš jam atsakyčiau: Meluoji! nes žmogiškas menas dar niekuomet nėra pasiekęs tokio tobulybės laipsnio. Aš tvirtinu, kad šis dieviškas veidas turėjo būti pieštas Dievo, ar vieno angelų.* —

Brangusis Kristuje! Šiandien aš noriu, kad vaizduotėje susidarytum GRAŽIAUSIOS JĖZAUS MOTINOS paveikslą. Tačiau, tik pradedu galvoti, pasijuntu, it anas Florencijos dailininkas, bejėgis žodžiais

nušviesti Dangaus Karalienės grožį. Marijos grožį gali atjausti tik ją mylinti širdis, nes ji yra skaistesnė už cherubinus ir serafinus, gražesnė už angelus ir archangelus, kuri, Šv. Rašto žodžiais tariant, yra

— *Saule apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis ir ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas* (Apr. 12, 1). —

Tat, nors atpasakočiau visus Mariją vaizduojančius šv. Rašto tekstus, garsiausių pamokslininkų Marijos garbei kalbas, mano silpnutis protas nepajėgtų suvogti, liežuvis nupiešti Marijos grožio, kuriuo ją yra papuošusi Švenčiausioji Trejybė.

Vartydamas meno istoriją, ką pastebiu? Pastebiu, kad nėra krikščionio dailininko, kuris nebūtų mėginęs Marijos grožį atvaizduoti paveiksluose; arba — poeto, kuris nebūtų Marijos garbei giedojęs širdis jaudinančių himnų, giesmių, maldų. Didžiuojasi paveikslų galerijos garsiųjų dailininkų madonomis. Žmonės kasdien gieda poetų sukurtas Marijai giesmes. Tačiau kiekvienas dailininkas, žiūrėdamas į kitų dailininkų pieštus Marijos paveikslus, vis manė, kad dar permažai esąs atvaizduotas Mari-

jos veido grožis, dar toli lig Marijos grožio idealo; arba poetas manė, kad lig jo giedojusieji poetai nesugebėję išsemiamai išreikšti Marijos tobulybės giesmėmis ir muzika... Reiškia, kad Marija yra toji GRAŽIOJI MERGELĖ, kuri, juo labiau garbinama, juo dar daugiau gali būti garbinama. Šv. Augustinas sako:

— *Nors visi gyvenančių pasauly žmonių nariai taptų liežuviais ir visi tie liežuviai garbintų Mariją, tai ir tai būtų permaža tos garbės, kokią Marija yra užsipelniusi* (Dion. Carth. Serm. 208). —

Tačiau tikrenybėje, kas sudaro Marijos grožį? Ar rūbai? Ar veido skaistumas? Ar išorės išvaizda? Tiesa, šie dalykai akį traukia grožėtis, širdį — gėrėtis. Tačiau ne čia tikrasis Marijos grožis. Marijos grožis, tai sunykimo nepažįstąs Dievo paveikslas, dorybėmis papuošta siela.

Nori pažinti GRAŽIOSIOS MOTINOS MARIJOS paveikslą? Nori prisižiūrėti, už perlus brangesnėms, Marijos dorybėms? Imki knygelę į rankas, skaityki Marijos dorybes skaičiuojančią litaniją, o pažinsi, kaip graži, kaip didinga yra žmonių ir an-

gelų Karalienė! Bažnyčia, vieną po kitos rinkdama Marijos dorybes, sustatė litaniją, kad Marijos mylėtojai turėtų pilną GRAŽIOSIOS JĖZAUS MOTINOS paveikslą.

Tat, norėdamas Mariją pažinti skaityki jos litaniją. Norėdamas Mariją mylėti — atspauski Marijos dorybes savo sieloje! Sunkenybių valandose, klūpodamas prieš Marijos paveikslą, širdies gilumoje kartoki:

— *Kaip gi tu graži, mano prietele! Kaip gi tu graži!* Amen. —

GEGUŽĖS 17 DIENA

Linksmybės priežastis

Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio linksmybė, tu mūsų tautos šlovė (Jud. 15, 10).

Juditos knyga piešia šiurpų, bet kartu ir garbingą, Dievo rinktinės tautos istorijos bruožą. Asyrijos kariuomenių vadas Holofernas, sunaikinęs žymę Judėjos dalį, apgulė miestą Betuliją. Holofernas niekino Izraelio Dievą, religiją, dorovinius papročius; grumojo ugnimi, sunaikinimais, žudymais, išniekinimais visai Dievo rinktinei tautai. Drebėjo Betulijoje užsidarę Izraelitai laukdami likimo valandos, nes menkomis jėgomis jautėsi negalėsią atsispirti Holoferno kardui. Karštomis maldomis, kietomis atgailomis, graudžiomis ašaromis Betuliečiai meldė Dievo pagalbos. Suspaudimų valandoje, dora našlė Judita, apsitaisiusi ištaigos rūbais, slapta nuvyko į asyriečių stovyklą įsiteikti Holofernui. Gašlumu

degąs Holofernas buvo sužavėtas Juditos gražumu. Jis įsakė Juditai parengti šėtrą šalia savo šėtros. Vieną naktį, kai Holofernas, pasigėręs miegojo, Judita, jo paties kardu, nukirtusi jo galvą, parnešė betuliečiams. Švintant betuliečiai padarė puolimą ir be vado asyriečių kariuomenė buvo sunaikinta. Betuliečiai Juditai giedojo:

— *Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio linksmybė, tu mūsų tautos šlovė, nes pasielgei kaip vyras, ir tavo širdis buvo stipri, nes mylėjai skaistybę* (Jud. 15, 10-11). —

Žodžiu, Judita buvo tautiečių išgelbėtoja ir Izraelio tautos džiaugsmas.

Brangusis Kristuje! Baisus yra kiekvienas karas ir sunaikinimas. Kiekviena žmogžudystė, kažkaip pagaugais perbėga blaiviai galvojančio širdį. Tačiau žmonių sukurtų karų nelaimė yra, tarsi šešėlis nelaimių, kurias neša žmonėms negailestingasis pragaro Holofernas.

— *Danguje įvyko didelė kova: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš slibiną. Taip pat kovojo slibinas ir jo angelai, bet jie nenugalėjo ir danguje neberasta daugiau jų vietos . . . Tas didysis slibinas, senasis žal-*

tys..., kuris suvedžioja visą pasaulį... jis buvo numestas žemėn ir jo angelai numesti draug su juo (Apr. 12, 7-9). —

Kova tęsiama. Pragaro Holofernas užpuolė varginti žmoniją. Jis įpuolė į rojaus linksmybes ir sunaikino pirmųjų Tėvų nekaltybę. Jis puolė Adomo vaikus ir supančiojo baisiais nuodėmių pančiais. Jis puolė Adomo ainius ir suraizgė baisios stabmeldystės grandiniais. Jis persekiojimais, erezijomis, skizmomis grumojo Bažnyčiai labiau, negu Holofernas Betulijai. Jis, nedorėlis, pasiryžęs kiekvieną sielą paskandinti ugnies pragare. Kas daryti?

Nenusiminki! Dievas išrinko skaistybės mylėtoją — Juditą, kuri nukirto asyriečių Holofernui galvą. Dievas išrinko NEKALTAI PRADĖTĄJĄ MERGELĘ MARIJĄ, kuri NEKALTYBE sutrynė piktojo pragaro žalčio galvą.

Žaltys prigavo Ievą, sunaikino pirmykštę žmonių nekaltybę, grumojo gražiausiam Dievo tvariniui pragaru. Dievas apsaugojo Mariją nuo pirmpradės nuodėmės, kad nekaltybe sutrintų pragaro žalčiui galvą.

— *Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs*

ir tarp moteriškės, tarp tavo ainijos ir jos ainijos: Ji sutrins tavo galvą, o tu tykosi jos kulnies (Prad. 3, 15). —

Taip. MARIJOS NEKALTYBĖ, JĖZAUS KRYŽIUMI, sutrynė pragaro Holoferno galybę išgelbėdama žmoniją iš pragaro vergijos. Nuo valandos, kurioje Jėzus nuo kryžiaus tarė: *Atlikta!* pragaras negali nieko prieš tą sielą, kuri šaukiasi Marijos vardo. *Marija yra žmonijos linksmybė!*

Marija yra Bažnyčios garbė, krikščionių šeimos šlovė! Pragaras siaučia, persekiojimais, erezijomis, skizmomis, grumodamas Kristaus įkurtąjaiBažnyčiai. Tačiau Marija, anot Giesmės, *kaip sutvarkyta kariška stovyklos eilė* (6, 3), amžių amžiais, visam pasauly naikina erezijas. Siaučia Arijus, katalikai Marijos šaukiasi. Arijaus likosi tik atmintis. Siaučia albingensai degindami bažnyčias, žudydami kunigus ir katalikus, — katalikai Marijos šaukiasi. Marija siunčia Domininką Guzman, kuris pačios Marijos įteiktu ražančium sunaikina eretikų šėlimą. Grumoja islamas. Turkai grąso šv. Petro sostui, Pijus V, sukvietęs dvasiš-

kius ir tikinčiuosius šaukiasi Marijos. Marija išgelbėjo Bažnyčią. Taip. Marija, it Judita, sutrynė žalčiui galvą.

Tat, o Marija, ir šiandien gelbėk varguose skęstančią žmoniją.

— *Tu Bažnyčios garbė; Tu katalikų linksmybės priežastis; Tu krikščionių šeimos šlovė, pagalba ir viltis.* Amen. —

Be kaltės pradėtoji

Visa tu graži, mano prietele, ir dėmės nėra tavyje (Giesm. 4, 7) —

1854 metų gruodžio 8 dieną katalikų pasauly įvyko didelis dalykas. Bažnyčios ganytojas Pijus IX, didžiam katalikų džiaugsmui, Miestui ir pasauliui paskelbė MARIJOS NEKALTO PRASIDĖJIMO dogmą. Kas gali aprašyti džiaugsmą, sako Albanas Stolz, kurį sukėlė Šventojo Tėvo sprendimas, Mariją mylinčiųjų širdyse! Vienas vyskupas sako:

— Turėjau ir aš laimės dalyvauti tose iškilmėse, kurios nudžiugino dangų ir žemę ir supurtė pragarą. Šv. Tėvas, lydimas kardinolų, daugybės arkivyskupų, vyskupų, kunigų, vienuolių, ir nesuskaitomos minios tikinčiųjų, sėdęs ant Apaštalų Sosto, Neklaidingu autoritetu skelbė: *MARIJA BE KALTĖS PRADĖTOJI, MELSKI UŽ MUS!* Gražus Mariją mylinčio po-

piežiaus veidas apsipylė džiaugsmo ašaromis, širdis virpėjo, it užgauta styga, didelis susijaudinimas net keletą kartų pertraukė kalbą. Minios katalikų su Vyriausiu Bažnyčios Vadu puolė Marijai po kojų šaukdami: *MARIJA BE PIRMAPRADĖS NUODĖMĖS PRADĖTOJI, MELSKI UŽ MUS!.. Pasigailėk mūs išklydusių Tavo vaikų! Gink mus nuo priešų, kurie puola Jėzaus Bažnyčią! Grąžink mums dorovę, duok širdžių nekaltybę!*

Brangusis Marijos mylėtojau! *Marijos Nekalto Prasidėjimo* dogmos paskelbimas, tai iškilmingiausioji Marijos garbintojų šventė. Jau nuo pat krikščionijos pradžios katalikai tikėjo Nekaltąjį Marijos Prasidėjimą. Kaikur net buvęs paprotys sveikinantis tarti: *Sveika Marija, be sutepties pradėtoji!* Jau senai veikė Marijos Nekalto Prasidėjimo draugijos, sodalicijos. Tačiau, tai buvo dar tik atskirų šalių paprotys; dar nebuvo visur esančiai Bažnyčiai šventės; tikintiesiems dar nebuvo pagarsintos Marijos Nekalto Prasidėjimo dogmos. Šv. Tėvas žodį tarė ir *Nekal-*

to Marijos Prasidėjimo šventė liko katalikų širdžių švente.

Metuose keliolika yra Marijos švenčių. Tačiau Bažnyčios iškilmingiausia, žmonių mėgiamiausia, malonėmis gausiausia yra *Marijos Nekalto Prasidėjimo* šventė. Gruodžio aštuntą, nors žiemos laikas, nors šaltis speigais siaučia, milijonai katalikų, vaikų, jaunimo ir senelių, suklaupę prieš Marijos altorius, iš gilumos širdžių sveikina:

— *Sveika Marija, malonės pilnoji!... Visa tu graži, mano prietele, ir dėmės nėra tavyje! O Marija be sutepties pradėtoji, melski už mus, kurie šaukiamas Tavo pagelbos!*

Bėga metai. Keičias laikai. Tačiau Pijaus IX katalikų pasauliui per Mariją suteiktas džiaugsmas neatvėsta kartų kartose...

Šventasis Tėvas žodį tarė. *Marijos Nekaltas Prasidėjimas* virto tikėjimo dogma. Tačiau gal ne vieno jūsų širdyse rusa abejonė: Ar kartais Bažnyčios Ganytojas neapsiriko? Kaipgi Marija galėjo būti išimta iš bendro visiems žmonėms nuodėmės įstatymo? Nurimki, broli, galvą nulenki prieš Dievo Apveizdos planus, o savo kri-

tišką protą prieš — Šv. Dvasios įkvėptus Šv. Rašto tekstus. Angelas Gabrielis Mariją sveikina:

— *Sveika, Malonės pilnoji, Viešpats su tavim, tu pagirta tarp moterų...* —

Argi nebuvo Dievas žadėjęs siųsti moteriškės, kuri sutrins žalčiui galvą? Argi žalčio vergė galėjo drįsti užminti savo pono galvą? Argi Dievo Sūnus nepakankamai nusižemino, kad priėmė žmogaus kūną? Argi Jėzus, pati skaistybė, galėjo įsikūnyti nusidėjėlėje? Jei pagaliau šie klausimai tavęs neįtikrintų, eik į Liurdo Grottą, prie Massabielio uolos, kur, į ketvirtus po Nekalto Prasidėjimo dogmos paskelbimo metus, Marija, 1858 metų kovo 25 dieną mergaitei Bernadetai Soubirout, šešioliktame pasirodyme, taria: *AŠ NEKALTAS PRASIDĖJIMAS!* Du kartu Bernadeta klausė:

— Gražioji Ponia, kuo tu vardu? —

Du kartu Marija tylėdama maloniai šypsojosi. Trečiu kartu nužemintos tarnaitės užklausta, Marija, rankas susiėmė ant krūtinės, akis pakėlė į dangų, rankas vėl nuleido, akis įsmeigė į Bernadetą, o lūpo-

mis patvirtino Pijaus paskelbtą dogmą: *AŠ ESU NEKALTAS PRASIDĖJIMAS!* Marija tai pasakiusi išnyko. Tačiau minios žmonių, iš Bernadetos lūpų sužinojusios žodžius, entuziastiško džiaugsmo pagautos, puolė ant kelių šaukdamos:

— *Marija, be kaltės pradėtoji melskis už mus, kurię šaukiamės tavo pagelbos!* —

Marija pasirodžiusi išnyko: Masabielis virto Marijos šventove. Bernadeta džiaugiasi dangaus laime. *O NEKALTO MARIJOS PRASIDĖJIMO GARBĖ,* galingais aidais, skamba visam žemės rutuly.

Nori skelbti, *MARIJOS NEKALTO PRASIDĖJIMO* garbę? Ant kelių prieš Marijos altorių! Akis į Marijos paveikslą! O lūpomis išlieki širdies džiaugsmą kartodamas:

— *Visa tu graži, Jėzaus Motinėle, Marija ir dėmės nėra tavyje!* Amen. —

Motina nesuteptoji

Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane niekina (Lk. 10, 16).

Vienas septintosios klasės mokinys buvo pradėjęs labai abejoti kaikuriomis tikėjimo tiesomis. Tikėjimo paslaptys tiesiog jam nedavė ramybės. Kartą savo abejones jis atidengė dvasios Tėvui. Tas, išklausęs nusiskundimų, tarė:

— Tu turbūt ruošiesi būti kunigu?

— Taip, Tėve!

— Tat kantrybės! Trupučiuką lukterki: kai studijuosi teologiją, savaimi daugelis tau dabar nesuprantamų tikėjimo tiesų paaiškės. —

— Bet ką man daryti dabar? —

— Dabar!.. Kiek patylėjęs Dvasios Vadovas tarė: — Dabar, rūpimais klausimais stenkis kiek plačiau pasiskaityti. O ko ir skaitydamas nesuprasi, pasitikėk Katalikų

Bažnyčios neklaidingu autoritetu. Bažnyčiai Kristus, tikėjimo ir doros dalykuose, paliko neklaidingumo dovaną. Todėl, kai Bažnyčia išaiškina, kurią tikėjimo tiesą, ir įsako tikėti, jos sprendimams reikia palenkti asmeniškas protas, nes ji niekuomet nesuklydo ir nesuklys. Be to Bažnyčia nori visus išganyti. Tat ji moko tiesų, kurios išganymui būtinos. —

Moksleivis persiėmė protingu Dvasios Vadovo patarimu ir tikėjimo abejonės išnyko.

Brangusis Kristuje! Tikėjimas, kurį tu išpažįsti, pilnas gilių tiesų, protui sunkiai, arba visiškai nesuprantamų paslapčių. Gal nekartą tavo žingeidumas sielai yra kalbėjęs:

Kam tos tikėjimo paslaptys? Kam tie griežti Bažnyčios įsakymai: Taip tikėti, o ne kitaip?

Nesiskubink kratytis tikėjimo, smerkti Bažnyčios, atmesti paslapčių. Daug yra pasauly akmenų, bet brangiųjų deimantų tik tas neieško, kuris neturi pinigų jų įsigyti. Tikėjimo paslaptis galima prilyginti deimantams. Ir gerai, kad tikėjime yra paslap-

čių, nes jei jų nebūtų, tai būtų žinojimas, o ne tikėjimas. Ogi menkutis žmogaus protas argi gali viską sužinoti ir pažinti? Viena tokių tikėjimo paslapčių yra Marijos Nekaltas Prasidėjimas.

Galbūt, kad kilo tam tikrų abejonių, kai vakar kalbėjau apie Marijos Nekalto Prasidėjimo dogmą. Gal kilo klausimai:

Kaip tai galėjo būti išimtis iš bendro nuodėmės įstatymo? Juk šv. Paulius aiškiai sako: *Adome visi žmonės nusidėjo*. Tat kaip Marija, kaip žmogus, galėjo būti apsaugota nuo gimtosios nuodėmės?

Taip. Jei imsi grynai žmogiškojo proto šviesoje, Marijos Nekaltas Prasidėjimas yra viena tikėjimo paslapčių. Tačiau neabejoki. Klausyki, ką skelbia Bažnyčia Pasiskaityki šiuo klausimu, kokių paaiškinimų duoda autoritetingi, mokyti, Bažnyčios Mokytojai.

Tačiau ar gali mokytojais pasitikėti? Taip. Čia negali būti abejonės. Bažnyčiai, o ne kam kitam, Kristus suteikė neklaidingumą. Apaštalams, o ne kam kitam, Kristus sakė:

— *Kas jūsų klauso, manęs klauso; kas*

jus niekina, mane niekina. O kas mane niekina, niekina tą, kuris mane yra siuntęs (Lk. 10, 16). —

O kas Kristų yra siuntęs? Kristų yra siuntęs dangaus Tėvas. Tat, kas neklauso Apaštalų, Apaštalų įpėdinių — Bažnyčios mokytojų, tas neklauso Kristaus, neklauso ir dangaus Tėvo. Kokia išvada? Išvada aiški: To tikėjimas nėra Kristaus skelbtas tikėjimas, o tik — asmeniško protavimo.

Ką sako Bažnyčios Mokytojai apie Nekaltą Marijos Prasidėjimą? Reikia pastebėti, kad kaip sena krikščionija, taip senas Marijos Nekalto Prasidėjimo tiesos aiškinimas. Mokytieji Bažnyčios Tėvai nuo pirmų šimtmečių, ligi mūsų laikų, remdamiesi šv. Raštu, tvirtino ir tvirtina, jog Marija Pradėta be gimtosios sutepties. Kurios tų tvirtinimų priežastys? Jų yra daug.

Šv. Alfonsas de Liguori sako:

— *Reikėjo, kad dangaus Tėvas Mariją apsaugotų nuo pirmpradės nuodėmės, kaip pirmiausia gimusią savo dukterį.* —

Šv. Jonas Demascenas sako:

— *Reikėjo, kad Marija būtų apsaugota*

nuo nuodėmės, kaip pasaulio Atpirkimo Tarpininkė, kaip toji, kurią Dievas buvo skyręs sutrinti pragaro žalčiui galvą. —

Tačiau pagrindinė priežastis, kodėl Marija turėjo būti apsaugota nuo pirmpradės nuodėmės, sako šv. Alfonsas, tą, kad Marija buvo išrinkta būti įsikūnijusio Dievo Sūnaus Motina.

— *Negalimas daiktas,* sako šv. Bernardas, *kad Dievo Sūnus būtų galėjęs priimti žmogiškąją prigimtį iš nuodėme Suteptosios!* —

Šv. Efremas Mariją vadina laisva nuo mažiausios dėmės, kurią angelas sveikina vadindamas malonės pilnąja, pagirta tarp moterų, nes Mariją Dievas apsaugojo nuo pirmpradės ir by kokios kitos nuodėmės. Taip mokino Bažnyčios Tėvai, kol Pijus XI iš katedros tarė autoritetingą žodį:

— *Marija Be Kaltės Pradėtoji!* —

Tat, kilus Marijos Nekalto Prasidėjimo dogma abejonei — skaityki Bažnyčios Tėvų raštus; negalėdamas skaityti — tikėki Kristaus Neklaidingąja Bažnyčia: *Kas Bažnyčios klauso, Kristaus klauso, kas Kristaus klauso, klauso dangaus Tėvo.* Amen.

O Marija!

Angelas Gabrielius buvo siųstas... pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui,... o mergaitės vardas buvo Marija (Lk. 1, 27).

Vienas paukštelių mylėtojas, prisipratintą šnekutį buvo išmokinęs čiulbėti: *Sveika Marija*... Kartą šnekutis išskrido į sodą. Staiga, iš kur buvęs nebuvęs, šnekutį sučiupo vanagas. Pavojų pajutęs šnekutis visa gerkle pradėjo šaukti:

— *Sveika Marija!... Sveika Marija!* — Sakoma, kad tokio nepaprasto šauksmo pabūgęs vanagas, paleidęs šnekutį, kuris visomis jėgomis sprukęs į kambarį. Tai Marijos pagalba neprotingam paukšteliui, kuris jos vardą buvo įpratęs kartoti šimtus kartų kasdien.

Brangusis Kristuje! Palaimintas Dievas savo šventuosiuose. Tačiau šventųjų

tarpe Marijai skiriama pirmoji vieta. Marijos Vardas yra šventas danguje, išganingas žemėje, baisus pragare. Tarp daugelio Marijos garbei švenčių Inocentas XI-sis 1683 metais, minėdamas aštuntą Marijos gimimo dieną, yra įvedęs Marijos Vardo šventę. Šventės įvedimu Bažnyčios ganytojas norėjo paraginti tikinčiuosius visuose ypatinguose reikaluose: *šauktis Marijos, pasivesti Marijai, prašyti Marijos*... Šitas raginimas yra reikšmingas. Tačiau dar reikšmingesnis yra Marijos vardas žmonių atmintyje.

Yra garbingų karalienių, žmonių reikalams pasitarnavusių ponių. Tačiau nerasime nė vienos karalienės taip plačiai žinomo vardo, kaip vardas Marija. Mariją mini tik pradedą kalbėti vaikai. Mariją mini jaunimas, besidžiaugiąs žydinčia jaunyste. Mariją mini ryte atsikėlęs, vakare guldamas katalikas. Mariją mini ligoniai paskutinę gyvenimo kovą kovodami. Mariją mini, savo Motina Globėja vadina, vienuoliai, kunigai, seminarijų auklėtiniai, moksleiviai. Taip nesuskaitomi būriai tikinčiųjų Marijai kasdien gražesnius, negu gėlių, pi-

na maldų, aukų, dorybių vainikėlius... Žodžiu, Marijos vardas yra: Dangaus vartai — tobulybės siekiantiems; Dovydo bokštas — pagundų kovas kovojantiems; Aušros žvaigždė — bandymų sutemose; Sveikata — ligonių lovose; Priebėga — nuliūdusiųjų varguose; Tvirčiausia pagelba — pavojuose; Linksmybės priežastis — kentėjimuose; Saldi paguoda — nuliūdimuose; Amžinas atilsis — kapuose...

Palaimintasis Hermanas, iš ypatingo Marijai pamaldumo, būdamas vienas kambaryje, kartodavo:

— *O Marija! Marija! Marija!* —

Vieną kartą, Hermano draugai užklausė, ką jis jaučiąs taip dažnai minėdamas Marijos vardą? Hermanas atsakė:

— *Aš kiekvieną kartą skinuosi saldžius dangiškos paguodos vaisius. Kai aš ištariu šį saldų vardą, man rodos, kad mane iš visų pusių apsiautusios yra gėlės, kad apgaubęs kokis malonus kvapas, ir kokia paslaptinga jėga mano sielą pripildo džiaugsmu. Aš atsigaunu nuo darbų nuovargio; užmirštu visus gyvenimo kartumus. O kaip aš trokščiau, jei tai yra galima, kad*

taip visuomet pasiliktų, ir kad aš niekuomet nepaliaučiau šaukęsis Marijos Vardo!—

Tačiau, ar tik palaimintasis Hermanas tai jautė? O šimtus pavyzdžių rasi šventųjų gyvenimuos. Kiekvienas šventasis įdomus savo šventėjimo būdu. Tačiau visi šventieji vieną turi bendrą žymę: *Per Mariją prie Jėzaus! per Jėzų į dangų!* Ne veltui vienas šventasis maždaug yra išsireiškęs:

— *Keliauji per audringą gyvenimo jūrą, pagundos blaško: Pažvelki į žvaigždę, šaukis Marijos! Kenti nemalonumus, ligas, pagundas, pažvelki į krikščionių pagalbą, šaukis Marijos!* —

Taip. Nuo saulėtekio ligi saulėleidžiui; nuo ryto — ligi vakarui, iš pavienių širdžių ir būriais susirinkusiųjų, bažnyčiose ir namuose; maldomis ir giesmėmis skamba Marijos vardas:

— *Sveika Marija!... Sveika Marija!... Sveika Marija!...* —

— Ar nori išganyti sielą? Ar nori su šventaisiais giedoti amžinąją giesmę Avi-

nėliui ir Sėdinčiam soste, kurios niekas ant žemės negali giedoti? —

— Taip.

— Tai šaukis Marijos. Marijos vardas, ne žmonių sugalvotas, bet pačios Švč. Trejybės Joachimui ir Onai per angelą yra duotas. Per mergaitės tarpininkavimą Dievo Sūnus žengia į pasaulį, *o vardas mergaitės buvo Marija!* Po kryžiumi Jonas pavedamas moteriškei, o moteriškės vardas — Marija. Per Jėzų malonės iš dangaus, o malonių dalintojos vardas — Marija!

Tat, gyvendamas ir ypač mirties valandoje, it anas šnekutis, iš gilumos širdies šaukis Marijos:

— *Sveika Marija ... melski už mane dabar ir mano mirties valandoje!* Amen. —

Motina meilingoji

Aš Motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties (Ekli. 24, 24).

Jėzus, pradėjęs viešąjį gyvenimą, su būreliu mokinių, Galilėjos Kanoje, buvo pakviestas į vestuves. Vestuvėse buvo ir Jėzaus Motina. Svečių matomai buvo daug, kad vestuvių šeimininkams pritrūko vyno. Didelį šeimininkų susirūpinimą pastebėjusi Marija Jėzui taria:

— *Jie nebeturi vyno!* —

Toliau, kreipdamasi į tarnus, ragina:

— *Darykite, ką tik jis jums pasakys.* —

Marijos rūpestingumas, nors dar Jėzus nė vieno nebuvo padaręs stebuklo, neapsiriko. Jėzus vandenį pavertė vynu, nes jis negalėjo neišklausyti MEILINGOSIOS MOTINOS prašymo. Vestuvių šeimininkų nuotaika pasitaisė, o Jėzaus mokiniai, pamatę stebuklą, tikėjo į Jėzų.

Brangusis Kristuje! Tokis jau žmogaus pasaulyje likimas, kad jis vienas neapsieina, be kitų pagelbos. Net Robinzonas Kruzė, likimo išmestas ant salos, irgi susidūrė su žmonėmis, kurie jam ir grūmojo, ir galų gale suteikė pagalbos. Žmogus visuomenėje yra daug kuo priklausomas nuo kitų. Vaikai glaudžiasi prie tėvų jaukiame šeimos židinyje. Šeimos šlyja prie šeimų glaudžiame tautos židinyje. Tautos bendradarbiauja su tautomis glaudžiame valstybės židinyje. Tačiau šio glaudaus jaukumo, kuris yra pagrindinis ryšys? Daug yra ryšių. Bet juos visus viršija: *Graži, šventa, artimo meilė!* Be kūdikiškos meilės krinka šeimos. Be broliškos meilės — kovoja vienas prieš kitą visuomenės luomai. Be artimo meilės žudo viena kitą tautos. Jei šiandien visuomenės gyvenimą graužia kokis tai negailestingas vėžys, tai vien todėl, kad visuomenėje, tarsi Galilėjos Kanos vestuvėse, yra pritrūkę *Artimo meilės vyno.* Daug ko turi šiandienė civilizuota žmonija. Susisiekimas skubiausias. Išradimai stebuklus daro. Mašinos dirba pašėlusiu tempu. Gaminiais užverstos rin-

kos. Tačiau žmonija gal dar niekuomet nebuvo taip nepatenkinta, kaip šiandien. Taip. Žmonijai šiandien trūksta vieno svarbiausių dalykų: *Gražios artimo meilės!*

Sėdi diplomatai už politikos stalo, kad rištų painias socialinio gyvenimo problemas. Tačiau tas stalas, anot Fiedlerio, yra užtiestas taip sudriskusia, taip sutepta staltiese, kokios nerastume jokiam net paprasčiausiam viešbuty. Viešbučių stalų staltiesės suteptos valgių nuotrupomis; kai tuo tarpu politikų — staltiesės suteptos veidmainystėmis, žmonių ašaromis, kraujais. Žmonės nuolat skelbia: *Brolybė, vienybė, lygybė!* Bet visuomet gyvenime nėra brolybės, vienybės, lygybės, ramybės, nes kalbėtojams trūksta svarbiausio dalyko: *Gražios, broliškos meilės!* Nebus šeimos kūdikiško sugyvenimo, jei šeimoms truks meilės. Nebus visuomenėje vienybės, jei truks broliškos meilės. Nebus valstybėje lygybės, ramybės, jei truks saldaus artimo meilės vyno.

Žinau. Mano menkas tvirtinimas maža ką įtikrins. Pasiklausyki, kaip apie meilę atsiliepia tautų Apaštalas šv. Pau-

lius. Gal niekas kitas nėra tiek sumažinęs žmonių vargų, pravedęs gyvenimo reformų, patraukęs tiek žmonių širdžių, kaip Apaštalas Paulius. Tačiau Šventasis Apaštalas rašo:

— *Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau žvangantis varis ir skambantis cimbolas. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visokį mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą taip, kad galėčiau kalnus perkelti, o neturėčiau meilės, aš esu niekas. Jei išdalinčiau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau mano kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadėtų. Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško savo naudos, nesierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa.* (Kor. 13,6). —

O, kad žmonių gyvenimas būtų normuojamas šv. Pauliaus nurodytais meilės dėsniais! Bet deja! Žmonija sėdi už gyvenimo stalo, kelia broliškos vienybės obalsius, tačiau jai pritrūko broliškos meilės vyno.

O Marija Maloningoji Motina! Tu, pastebėjusi Kanos vestuvių šeimininkų rūpestį, meldei Jėzų stebuklingo vyno. Tu dabar žvelki iš dangaus į mūsų vargus, nes *tu Motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties!* Melski Jėzų mums kilnios, neveidmainingos, broliškos meilės, kurios mūsų gyvenime labai trūksta. Amen.

Motina gailestingoji

Iš kur man tai, kad mano Viešpaties Motina ateina pas mane? (Lk. 1, 43).

Didelis jaunuomenės mylėtojas Profesorius Dr. Tihamer Toth, knygelėje„*Jaunuolio religija*, užrašė:

Sutikęs vieną septintos klasės mokinį klausiu: *Ar myli Dievą?*

— *Taip. Aš Dievą myliu!* —

— *Dievą myliu!*

— *O ar meldiesi?*

Nuleido mokinys galvą nedrįsdamas pažvelgti į kapeliono akis, nes meluoti drovėjosi, o prisipažinti nedrįso. Tačiau ko jaunuolis nedrįso prisipažinti žodžiu, jis išreiškė akių nuleidimu. Reiškia: Jaunuolis manėsi Dievą galįs mylėti ir nesimelsdamas. Tačiau kapelionas jam atsakė:

— *Dievo negali mylėti nė vienas, kuris nesimeldžia.* —

Brangusis Kristuje! Ar esi katalikas?

— Taip.

— Ar meldiesi?

— Taip. Aš kasdien ryte ir vakare kalbu: *Tėve mūsų, kuris esi danguje...*

— Reiškia, tu tiki, kad Dievas yra ir meldiesi? — Taip. — Tačiau, atsiprašau už įkirumą, ar Dievą myli?

— Tai ką, ar aš veidmainis, kad galėčiau tikėti, melstis ir Dievo nemylėti?

— Nesikarščiuoki, broli, ir neužsigauki! Ar nežinai, kad kartu yra: Šilta ir šalta? meilė ir neapykanta? tikėjimas ir darbai? Galima tikėti, ir dar melstis, bet galima Dievo nemylėti. —

Ką sako Išganytojas? Argi Jėzus nesiskundė:

— *Veidmainiai, gerai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas: Šita tauta gerbia mane lūpomis, o jų širdys toli nuo manęs. Bet jie veltui garbina mane mokydami žmonių mokslų ir įsakymų* (Mt. 15, 7-8).

— Kokia išvada? Išvada aiški: Dievo meilė nesireiškia vien tikėjimu, malda, bet *mintimis, žodžiais ir darbais.* Žodžiais

reiškiamas tikėjimas, bet darbais reiškiama Dievo meilė. Šv. Jonas sako:

— *Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa* (Jon. 3, 18). —

O Išganytojas besiteiraujančiam įstatymo mokytojui tarė:

— *Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmas įsakymas. Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą, kaip pats save* (Mt. 22, 37-38). —

Taip. Dabar turbūt suprasi, kad nepakanka kalbėti: *Tėve mūsų, kurs esi danguje ...*, bet darbais reikia įrodyti ir tolimesni maldos žodžiai: *Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiam savo kaltininkams,* nes Dievo meilės negali būti ten, kur nemylimas artimas.

Labai reikšmingai yra pastebėjęs šv. Jonas Apaštalas, rašydamas:

— *Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą ir nekęstų savo brolio, tas melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip jis gali mylėti Dievą, kurio nemato? Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolį* (1 Jon. 4, 20-21). —

Toji tat katalikybės ir yra pagrindinė žymė, kad katalikai privalo mylėtis vienas kitą, nes brolių meilė yra Dievo meilės raktelis.

Jėzus kalba:

— *Aš jums duodu naują įsakymą mylėti vienas kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs vienas kitą mylėtumėte. Iš to visi pažins, kad jūs mano mokiniai, jei turėsite meilę vienas kito* (Jon. 13, 34-35).

Taip artimo meilė kilni, gailestinga, ne žodžiais, bet darbais, yra pagrindinė Dievo meilės žymė. Kas iš to, kad sakoma: *Aš tikiu, jei artimas norima paskandyti šaukšte vandens?* Kas iš to, kad sakoma: *Aš meldžiuosi, jei brolis, it ano evangelijos skolininko, už menkniekį kišamas į kalėjimą?* Meilė reikalauja, kad vargšui būtų ištiesiama gailestingumo ranka; beturtis — sušelptas; ligonis — atlankytas; kalinys — paguostas; silpnesnis — neskriaudžiamas; teisiajam — nebūtų daroma prievartos; tikintis į antgamtinį gyvenimą — neturėtų kentėti už įsitikinimus...

Nori pažinti ar turi Dievo ir artimo meilę? Pasiklausyki šv. Augustino kalbančio:

— *Dvejopa meilė stato dvi karalystes: Dievo meilė stato Jeruzalę; pasaulio meilė stato Babiloną. Lai kiekvienas pasitikrina, ką jis mylįs, ir supras, kurios karalystės jis yra pilietis* (Aug. sup. Ps. 64). —

O gailestingumo Motina, Marija! Tu, artimo meilės žadinama, tris mėnesius tarnavai Elžbietai; Tu Galilėjos Kanoje Jėzų meldei jaunavedžiams vyno; Tu, ant Kalvarijos po kryžiumi stovėdama, Jėzų aukojai už žmonių išganymą; Tu guodei Apaštalus didžiosiose velykose... Ateiki šiandien į krikščionių tarpą, į katalikų šeimas. Uždeki broliška meile Jėzaus atpirktųjų širdis, nes tu VIEŠPATIES MOTINA, MOTINA GAILESTINGOJI! Amen.

Karaliene išpažintojų

Palaiminta tu, kuri įtikėjai, nes tai, kas Viešpaties tau pasakyta, įvyks (Lk. 1, 45).

Izraelitai, Mozės vedami, išėję iš Aigipto, atsidūrė tyruose. Tyrai, tai vieta, kur daug ko trūksta. Kad izraelitai nekentėtų deginančios saulės karščio, Dievas juos dengė tamsiu debesiu; kad naktį matytų kelią, Dievas siuntė ugnies stulpą. Taip izraelitai, dieną debesio dengiami, naktį ugninio stulpo šviečiami, per tyrus pasiekė pažadėtąją žemę. Kuo izraelitams debesys, ar ugnies stulpas, tai ašarų pakalnės keleiviui — žmogui — gyvas tikėjimas. Tikėti, reiškia rasti tikruosius gyvenimo kelius.

Brangusis Kristuje! Dovanoki mano žingeidumą, tačiau aš tavęs paklausiu:

— Kiek tau metų? — Matau, kai kurie jūsų akis pastatę širdyje svarstote:

— Kam tokis klausimas? Kas kam darbo, kiek man metų? — Tačiau kai kurie atvirai atsakysite:

— Man dešimt, man dvidešimt, man penkiasdešimt, man aštuoniasdešimt... — Vaikeli mažiuk, jaunuoli žaliuk, seneli žilagalvį, vieną tavo gyvenimo dieną ar žinai kas atsitiko? Tu tyli! Tu ausis pastatęs lauki, kad aš tau priminčiau! Gerai. Štai kas atsitiko: Vieną tavo gyvenimo dieną įvyko iškilmingas iš vandens ir Šventosios Dvasios atgimimas, kai tavo sielą nuplovė šv. Krikšto vanduo. Krikštas, tai iškilmingiausia tavo gyvenimo valanda. Per krikštą tu gimei Dievui, antgamtybei, Bažnyčiai... Tačiau toje iškilmingoje valandoje ar atsimeni, ką tu esi sakęs? Krikštytojui tave vadinančiam vardu tu atsakei:

— *Aš noriu tikėjimo!*

— *Ką tau tikėjimas duos?*

— *Tikėjimas man duos amžinąjį gyvenimą!*

— *Ar tiki į Dievą Tėvą?*

— *Tikiu!*

— *Ar tiki į Jėzų Kristų?*

— *Tikiu!*

— *Ar tiki į Šv. Dvasią?*

— *Tikiu!* —

Taip. Ir tu ištarei: *Tikiu.* Per galvą tekąs vanduo, nuplovęs pirmpradę nuodėmę, tave padarė amžinojo gyvenimo įsūniu, Jėzaus skelbtojo tikėjimo išpažintoju, atpirkimo dalininku...

Gerai. Bet kol visa tai įvyks, kas tau tenka? Tenka, it izraelitams iš Aigipto, keliauti per klaikius gyvenimo tyrus. Sakau klaikius, nes ašarų pakalnės gyvenimas yra pilnas stokojimų, bandymų, kryželių, šiurpių įvykių, nebvilties kryžkelių... Kas tau parodys tikrąjį kelią? Kas pridengs nelaimių valandose? Mozei tyruose kelią švietė ugnies stulpas, nuo karščio dengė tamsus debesys, o tau kelią rodys ir bandymuose dengs gyvas tikėjimas. Taip. Išpažinimas, kurį tu padarei krikšto valandoje, yra kelias, vadas, apsauga, paguoda, viltis, laimė...

Esi pasauly keleivis. Sielos prigimtis šaukia į tikrąją tėvynę. Laikykis tikėjimo. Tikėjimas tave veda prie Jėzaus, kuris yra *tiesa, kelias, gyvenimas.* Kas tuo keliu vaikščios, neklaidžios tamsybėse...

Esi pasauly kovotojas. Nori galutiną kovą laimėti? Laikykis tikėjimo. *Nes tai yra nugalėjimas*, anot šv. Jono, *kuris nugali pasaulį* (1 Jon. 5, 4). *Pasitikėkite, aš apgalėjau pasaulį*, kalba Kristus (Jon. 17, 33). —

Trokšti gyventi? Tikėk. Nes *tai yra amžinas gyvenimas: kad jie pažintų tave, vienatinį tikrąjį Dievą ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų* (Jon. 17, 3). —

— Esi ligonis? Guli mirties patale? O kas įkainuos šioje valandoje tikėjimo reikšmę? Mirštančiam tikėjimas kantriojo Jono žodžiais kalba: *Žinau, kad mano Atpirkėjas yra gyvas ir paskučiausioje dienoje aš atsikelsiu iš žemės ... ir mano kūne aš matysiu mano Dievą, aš pats jį matysiu ... o ne kitas* (Job. 19, 25-27). —

Trokšti pastovios, nenykstančios laimės? Tikėk. Tikėjimas tau kartoja Jėzaus žodžius:

— *Nebūkite bailiai, susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė kūnu, kuo apsivilksite ... nes visa to trokšta pasaulio pagonys ... Darykite sau maišelių, kurie nepalaikėja, turtą nemažėjantį danguje, kur va-*

gis nesiartina ir kandys negadina (Lk. 12, 22.30.33). —

Taip. Visuose reikaluose tikėjimas ir tik tikėjimas, aiškiau, negu ugnies stulpas šviečia kelius.

Nori pažinti tikėjimo dorybę? Nori matyti tikėjimo pavyzdį? Žvelki į Mariją. Marija yra išpažintojų Karalienė ne žodžiais, bet darbais. Angelas apreiškia žmogaus protui nesuprantamą Dievo Sūnaus Įsikūnijimą, Marija tiki ir nusilenkia Dievo valiai. Angelas praneša Zakarijo ir Elźbietos šeimos laimę, Marija tiki, keliasi ir eina atlankyti. Senelis Simeonas, paėmęs Kūdikėlį Jėzų ant rankų, pranašauja, Marija tiki ir jo žodžius svarsto širdyje. Dvylikos metų Jėzus, pasilikęs bažnyčioje, sako, kad reikėjo būtų tuose dalykuose, kurie yra Jo Tėvo, Marija tiki ir jam nusilenkia.

Taip. Tu, o Marija, palaiminta buvai, kuri įtikėjai, nes viskas įvyko, kas Viešpaties tau buvo pasakyta! Išmokinki ir mane tikėti, ko mokina šventoji Kristaus bažnyčia. Amen.

Ištikimoji mergelė

Kas abejoja, yra panašus į jūros bangą, kuri vėjo judinama ir varinėjama (Jok. 1, 6).

Jaunuolio religijos autorius pasakoja tokį vaizdelį. Vienas stabmeldžių milžinas, vardu Kristofas, pasiryžęs tarnauti tik didžiausiam pasaulio ponui. Draugai jam sakė: Didžiausias ponas esąs karalius. Kristofas pradėjęs tarnauti karaliui. Tačiau, vienos puotos metu, artistas dainavęs apie pragaro kunigaikščio galybę. Kristofas pastebėjęs, jog karalius ir raustąs, ir bąląs. Vadinas yra didesnis ponas už karalių, tarė Kristofas, ir pasišovęs tarnauti pragaro kunigaikščiui. Kartą Kristofas su nauju ponu ėjęs pro kryžių. Dar nepriėję kryžiaus, kai jo ponas pradėjęs drebėti.

— Aha, vadinas, Prikryžiuotasis yra didesnis ponas, negu tu, — tarė Kristofas. Metęs pragaro kunigaikštį, Kristofas nu-

ėjęs prie kryžiaus klūpančio vienuolio pasiklausti, kaip reikią tarnauti Prikryžiuotajam, nes jis norįs tarnauti tik pačiam didžiajam pasaulio ponui. Vienuolis Kristofą pamokino ir jis jautėsi radęs didžiausią poną.

Brangusis Kristuje! Patarlė sako: *Genys margas, pasaulis dar margesnis,* Kaip įvairūs yra žmogaus kūno ir sielos reikalai, taip įvairių rūšių yra tarnybų. Tarnauja piemenėlis, šeimininkui gyvulius ganydamas; darbininkas — darbus dirbdamas; tautietis — tautai, tautos garbę keldamas; kareivis valstybei — tėvynę gindamas; kunigas Bažnyčiai — žmonių sielas ganydamas . . . Žodžiu, kiek yra kūno ir sielos gyvenimo sričių, tiek yra tarnybų. Tačiau tikėjimas, kurį išpažinai krikšto valandoje, sako:

Mylėsi Viešpatį Dievą labiau už viską!.. Neturėsi svetimų dievų... Neimsi Viešpaties vardo veltui... Šventes švęsi... Šie įsakymai ir piemenėliui, ir darbininkui, ir kareiviui, ir valstybės vyrui, ir kunigui, ir šeimos galvai, skamba vienodai. Ką tai reiškia? Reiškia, kad Dievas yra

tas didižausias ponas, kuriam be pasidalinimo privalo tarnauti visi. Visos žemiškos tarnybos privalo būti palenktos Dievo tarnybai, kaip galutiniam žmogaus tikslui. Kas pasaulio reikalus daugiau vertina, negu Dievą; kas kūnui labiau pataikauja, negu sielai; kas laikinus dalykus labiau brangina, negu amžinus; tas arba, it Kristofas, neieško didžiausio Pono, arba jam yra neištikimas.

Daug yra įvairių blogybių. Tačiau visų blogybių didžiausia, tai abejonės ir neištikimybė Viešpaties tarnyboje.

— *Kas abejoja,* kalba Jokūbas apaštalas, *tas panašus į jūros bangą, kuri vėjo judinama ir varinėjama.* Šiandien laikomasi tikėjimo lig smulkmenų, rytoj netikima į nieką, užporytoj tikima tik dalinai... Argi Dievas pasidalinęs? Argi jam galima tarnauti ir netarnauti?

Išganytojas sako:

— *Nė vienas negali tarnauti dviem valdovam: nes arba jis vieno nekęs ir mylės kitą, arba vieno laikysis ir niekins kitą. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.* (Mt. 6,24). —

Brangusis! Ar nebuvo pagundų, it Kristofas, rinktis patį galingiausią poną? Vaikystėje, neabejoju, pirmoji vieta teko Dievui. Jaunystėje ar nemėginai abejones, geidulius, laikyti didžiausiu ponu? Subrendęs ar mamoną, garbę, pasaulio puikybę, nepalaikei galingesniais ponais, negu Dievą? Gal didžiuodamasis nekartą kalbėjai: *Aš turiu tikėjimą?* Tačiau prisiminki šv. Jokūbą apaštalą rašantį:

Ką padės, mano broliai, jei kas sakytųsi turįs tikėjimą, bet neturėtų darbų? Argi tikėjimas galės jį išganyti?... Tu tiki, kad Dievas yra vienas; gerai darai; taip pat ir velnias tiki ir dreba. Ar nori, niekingasis žmogau, žinoti, kad tikėjimas be darbų yra miręs? (Jok. 2,14-20). — Taip tik tikėjimas, paremtas darbais, yra ištikimas tarnavimas Viešpačiui.

Todėl, ragina toliau šv.Jokūbas, *atmesdami šalin visokį susitepimą ir piktybės apstumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kuris gali išganyti jūsų sielas. Būkite žodžio vykintojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes, jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykintojas, tas pa-*

našus į žmogų, kuris žiūri į savo gimtą veidą veidrodyje: jis pasižiūrėjo į save, ir nuėjo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo (Jok. 1,21-24). —

Taip. Tikėti tik lig laikui, yra nuodėmė; rinktis tai pasaulio dievukus, tai vieną tikrąjį Dievą, yra neištikimybė.

Tobuliausią Viešpačiui ištikimybės pavyzdį yra davusi IŠTIKIMOJI MERGELĖ MARIJA. Marija, nužemintoji Viešpaties tarnaitė, ištikima Dievui laimėje ir nelaimėse, ramybėje ir bandymuose, paguodose ir kentėjimuose... Nors skaudžių sopulių kalavijas varstė Marijos sielą, tačiau Ištikimoji Mergelė neabejoja Dievo galingumu, Apveizdos parėdymais, Jėzaus dievyste...

Taip. Jei tave užkluptų abejonės, nepasiduoki, it *banga, kurią vėjas judina ir varinėja,* bet kreipkis į IŠTIKIMĄJĄ VIEŠPATIES TARNAITĘ ir tikėjimą stiprinki didvyriškais darbais. Amen.

GEGUŽĖS 25 DIENA

Mūsų viltie!

Manyje visa gyvenimo ir dorybės viltis (Ekli. 24, 25).

Vienas tapytojas nudažė tokį paveikslą. Ant žemės guli mažutis kūdikis. Į dešinę kūdikio rankutę gilia viena gyvatė, į kojyte kita, o iš galvos ir iš šono dvi sparnuotos, nagus išskėtusios baidyklės, ruošiasi kūdikį pagrobti. Kūdikio likimas beviltis. Jis nepajėgia nei gintis, nei pabėgti, nei šauktis pagelbos. Jis kairiąją rankutę ištiesęs matomai verkia.

Brangusis, Kristuje! Sakoma, kad pati didžiausia žmogaus nelaimė, tai beviltis likimas skausmuose. Nebviltis gimdo nusiminimą, o nusiminimas kas yra? Nusiminimas, tai antras smūgis į padarytą žaizdą. Kenčia kūnas negalę, jau yra žaizda. Kenčia siela skaudų bandymą, jau gilesnė žaizda, nes paprastai dvasios kančios yra skaudesnės už kūno. Tačiau, jei kūno ar dva-

sios žaizdą užgauna nusiminimas, ligonis nepagydomas. Kentėjimas yra žaizda. Nusiminimas antras smūgis į žaizdą. Tat, kaip kūno užgautą žaizdą dvigubai skauda, taip nusiminimo užgautas dvasios kentėjimas yra keleriopai skaudesnis. O nelaimingas žmogus, kai kentėjimuose neranda vilties! Jis panašus anam nelaimingam kūdikiui, kuris nei pats negali gintis, nei kitų pagelbos šauktis. Kūdikis verkia, bet gyvatės ir baidyklės jį sunaikins, jei dar valandėlę motina jo neišgelbės...

— Ar žinai, kokia liga yra pavojingiausia?

— Kas čia gali būti per klausimas? Juk toji pat liga vieną varo be laiko į kapus, kitam visai nepavojinga. Tačiau ne kūno ligos man rūpi. Man rūpi dvasios ligos. Tat kuri dvasios liga, manai, yra pavojingiausia?

— Dvasios? Aišku, kad nuodėmė!

— Ne. Ne nuodėmė.

— Na, tai kas? — Nebviltis, nusiminimas. Argi negirdėjai, jog patarlė sako: *Kiekvienas žmogus gali nusidėti, tačiau tik neprotingas nusidėjęs užsikerta.* Taip. Nu-

sidėjusiam nustoti vilties. yra pati pavojingiausia, tiesiog nepagydoma, dvasios liga. Kadėl? Klausi kodėl? Todėl, kad, netekimas vilties išganyti sielą, išsigelbėti iš kentėjimų, pernešti gyvenimo bandymus, sulaukti laimingesnio gyvenimo rytojaus, yra pati didžiausia nelaimė.

Ar žinai iš kur savižudybės? Gal sugriautas gyvenimas? Ne. Gal nepagydoma liga? Ne. Gal netekimas laisvės, turtų, garbės? Ne. Gal praradimas žmogaus gražiausio privalumo, angeliškos skaistybės? Ne. Tiesa, šie visi dalykai yra širdį sukrečiančios blogybės. Bet visos tos blogybės nugalimos. Savižudybių pagrindinė priežastis yra: *Užgęsęs tikėjimas, nusiminimas, nebviltis, pasidavimas momento jausmams*... Žodžiu, nebviltis yra savižudybių motina!

Yra daug reikalingų dorybių sielai išganyti. Tačiau viltis yra viena pagrindinių. Kas netenka vilties, tas nusideda prieš šv. Dvasią. Ne veltui yra pasakyta: *Kas kalba prieš Šv. Dvasią, tam nebus atleista, nei šiame pasaulyje, nei būsimame.* (Mt. 13, 32). Kodėl? Argi yra tokių nuodėmių,

kad galėtų būti neatleistos? Ne nuodėmės bus neatleistos, bet nusiminimas neleidžia už nuodėmes gailėtis, nes nusiminimas yra nuodėmė prieš šv. Dvasią. Čia žiūrėk iš nusiminimo vienas kulką į kaktą įsivarė, kitas virvę ant kaklo užsinėrė, trečias nuodų išgėrė, ketvirtas vandeny prisigirdė, penktas po traukiniu palindo ir t. t. Net skaudu ir girdėti kasdien linksniuojamas ir asmenuojamas savižudybes. Kas atsitinka? Ar tie žmonės būtų proto nustoję? Ne. Jie ne proto nustojo, bet, bandymo sukrėsti, viltį pametė: jie likosi, it anas kūdikis, negailestingos savižudybės auka.

O kaip baisi nelaimė kiekviena žmogžudystė, o ypač savižudybė! Žmogus žudydamasis pasikėsina prieš Dievo teises, nes jis atsiima gyvybę, į kurią jis neturi teisių. Žudydamasis pildo mirtiną nuodėmę, su kurią jis žengia amžinybės slenkstį. Tikinčiam aišku, kas savižudį laukia: Jis pats žengia į tamsybes, kur anot Išganytojo, *bus verksmas ir dantų griežimas.* Nebviltis, it kirminas, graužia valią ir skausmas ryžtamasi palaidoti savižudybės smako nasruose. O kaip baisu! Kaip neprotinga!...

O, brangusis, tu dažnai maldoje prašai antgamtinės pagelbos. Prašyk, ir turėk viltį. Kai gresia pavojai, ligos sąnarius varsto, prašyk ir turėk viltį. Kai žmonės tavęs nekenčia, net artimiausi apleidžia, prašyki, ir turėk viltį. Kai į nuodėmes, tarsi į pelkes, įbrisi, juoda, juoda tavo akyse rodysis, tada prašyki ir turėk viltį, nes Viešpats galingas yra išgelbėti net iš mirties. Sielos ir kūno reikalus paveski Jėzui ir turėk viltį: Jėzus neapleis.

Tačiau artimiausias kelias prie Jėzaus gailestigumu plakančios širdies per Mariją. Marija yra mūsų pagelba, nes joje *yra visa gyvenimo ir dorybės viltis.* Tat, nelaimėse, kentėjimuose, nupuolimuose, nenusiminki, nesižudyki, bet viltį padėki Marijoje, nes ji kenčiančiųjų Karalienė, Motina gailestingumo, gyvenimo saldybė ir viltis. Amen.

Marių žvaigždė

Aš esu Dovydo šaknis ir giminė, blizganti aušros žvaigždė (Apr. 22, 16).

Francūzų revoliucijos Teroro laikotarpy, buvo uždrausta tikėti ir melstis. Įstatymu buvo atmainyta vieša tvarka, bet liko nepakeistos nuoširdžių katalikų širdys. Kai jiems nebuvo leidžiama melstis viešai bažnyčiose, jie melsdavosi namuose, ar slaptai kambariuose, kalnuose, net miškuose. Mirtimi buvo baudžiamas kiekvienas, kuris prisipažindavo esąs katalikas ir meldžiasi.

Teroro teismui buvo apskųsta 22 metų mergaitė Augistina Jobardaitė. Žandaras, kuriam buvo įsakyta Jobardaitę areštuoti, slapta laiškeliu mergaitę ragino pabėgti, ar pasislėpti. Tačiau Augustina buvo pasiryžusi už tikėjimą mirti. Du žandarai Augustiną suėmė. Augustina, verkiant moti-

nai, kaimynams, pažįstamiems, atsisveikindama užgiedojo: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Marija, Augustinos, buvo paguoda. Atvirai prisipažinusią katalike Augustiną teismas pasmerkė mirti. Augustina ištarmę priėmė vėl giedodama: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Mirties sprendimo, kažkodėl budeliai nesiskubino vykinti. Tris mėnesius Augustina, su daugeliu kitų Kristui ištikimų katalikų, buvo uždaryta kalėjime. Čia Augustina nusiminusius drąsindavo angeliškai giedodama: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Netrukus kalėjimas virto, tarsi Marijos garbei koplyčia. Iš pasmerktųjų širdžių skambėjo galingas: *Sveika Marių Žvaigžde!...* 1794 metų liepos 25 dienos ryte džiaugsmingą giesmę nutraukė kalėjimo užraktų čerškėjimas. Pasirodęs mundiruotas Robespiero valios vykintojas, Augustiną ir daugelį kitų pasmerktųjų, pašaukė po gilotina. Verksmas pakilo kalėjime. Tačiau Augustina ramiai giedojo: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Prie gilotinos Augustina, persižegnojusi, dar karščiau giedojo: *Sveika Marių Žvaigžde!...* kol negailestingų budelių mašinos peilis nukir-

to jai galvą. Netrukus žuvo Robespieras ir jo teroras. Režimas sušvelnėjo. Tikintieji gavo laisvę melstis. Augustinos Jobardaitės dorybės, didvyriška ištvermė, giedotoji: *Sveika Marių Žvaigžde,* dar ir šiandien ne tik giminių, bet ypač jaunimo, yra minimos su didžiausia pagarba. *Sveika Marių Žvaigžde!* — Augustinai buvo viltis kentėjimuose, saldžiausia paguoda mirties valandoje...

Brangusis Kristuje! Tavo gyvenimą kam galima prilyginti? Jis panašus laivui plaukiančiam jūra. Malonu ir jauku laivo keleiviams: kai šviečia Saulelė, kai vandens paviršius, tarsi veidrodis, blizga nuo saulės spindulių, kai bangelė bangelę vydama maloniai bučiuoja laivo sienas Tačiau šiurpas, nerimas varsto keleivių širdis, kai tamsybės apgaubia erdves; kai audrų verpetai blaško laivą; kai vandens kalnai, putodami ir šniokšdami, verčiasi per laivo viršų. Tokiais atvejais, nusigandę keleiviai, nekantriai mėto aštrius žvilgsnius, ar nepamatys kur žvaigždėe. Žvaigždė — ramybės ženklas; žvaigždė — išsigelbėji-

mo viltis; žvaigždė — kilo rodiklis; žvaigždė — paguoda bandymuose; žvaigždė — šviečiantis žiburėlis tamsybėse...

Bažnyčia, milijonų katalikų lūpomis, Mariją sveikina: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Kodėl? Klausdamas *kodėl* prisiminki anuos baisius laikus, kai tamsybės gaubė žemę, kai kiekvienas kūnas buvo sunaikinęs savo kelius; kai žmoniją stabmeldystė buvo panardinusi nedorovės, vergijos, priespaudų, vargų, kentėjimų, pomirtinio gyvenimo nebvilties jūroje.

Žmonijos laivas plaukė per gyvenimo jūrą, bet laivas buvo nustojęs vairininko, pametęs kelią, atsidūręs tamsybių rūkuose, mėtomas šėlstančių audrų. *Iš Jokūbo užtekėjo Žvaigždė,* kuri išsigelbėjimo viltimi nušvietė žmonijos horizontą. Ir žvaigždės vardas *Marija!* Per Mariją Išganytojas žengė į vargų slėgiamą žemę; per Mariją užtekėjo krikščioniškosios eros žvaigždė...

— Plauki gyvenimo jūra? — Taip. — Pagundų audros blaško? — Taip. — Žvelki į Mariją, it anoji augustina paskutinę gyvenimo kovą kovodama, sveikindamas: *Sveika Marių Žvaigžde!...* Turėjai ne-

laimės nupulti? Nuodėmės aptemdė skaisčios ateities horizontą? Žvelki į Mariją. Marija nusidėjėlių *Aušros Žvaigždė, paguoda ir viltis!* ... Vargai spaudžia? Tenka kentėti už įsitikinimus? Ligų sopuliai širdį varsto? Žvelki į Mariją, nes ji yra *blizganti aušros žvaigždė,* per kurią kelias, gyvenimas, išganymo viltis! *O sveika marių žvaigžde ... skaisčiausioji Mergele Marija!* Mes tave sveikiname vaitodami ašarų pakalnės vaikai! Amen.

GEGUŽĖS 27 DIENA

Išaukštintas žemumas

Viešpats pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta (Lk. 1, 48)

Paskutinės vakarienės metu įvyko nepaprastas dalykas. Jėzus, Mokytojas ir valandos Viešpats, staiga, keliasi nuo stalo, ima dubinį, pilasi vandens, apsijuosia rankšluosčiu ir pradeda mazgoti apaštalams kojas. Apaštalai nustebo. Petras net pradėjo karščiuotis:

— *Viešpatie, tu man mazgosi kojas?* (Jon. 13, 6). —

Tačiau Jėzus, numazgojęs kojas, tarė:

— *Jūs mane vadinate Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš esu. Taigi, jei aš Viešpats ir Mokytojas mazgojau jūsų kojas, tai ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas, nes aš daviau jums pavyzdį... Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, tarnas ne*

didesnis už savo valdovą, nė pasiuntinys — už tą, kuris jį siuntė. Jūs palaiminti, jei tai žinote ir tai darysite (Jon. 13, 13-17).

Jėzus kojų mazgojimu pabrėžė nusižeminimo reikšmę.

Brangusis Kristuje! Gal ne kartą esi teiravęsis, kuri dorybė yra reikalingiausia? Svarstydamas santykius žmogaus su Dievu, aišku, priėjai išvados, kad reikalingiausias tikėjimas; prisimindamas būsiantį gyvenimą, vertinai viltį; atlikdamas pareigas Dievui ir artimui radai, kad didžiausios reikšmės yra meilė. Tačiau aš tau pasakysiu, kad visų dorybių pamatas, dirva, ugdytojas, saugotojas yra *nusižeminimas.*

— Ar tai gali būti? Gal man kritiškojo proto žadinamas tuoj prikiši. — Taip. Tikrai. Paklausyki, ką apie nusižeminimą yra kalbėję garbingieji Bažnyčios kunigaikščiai, didieji Mokytojai, Daktarai.

Šv. Ciprijonas sako: *Nusižeminimas yra šventumo pagrindas.* Šv. Jeronimas priduria: *Pirmutinė krikščionių dorybė yra nusižeminimas.* Šv. Bernardas tvirtina: *Nusižeminimas yra dorybių pagrindas ir sargas.* Šv. Grigalius *nusižeminimą vadi-*

na dorybių motina, mokytoja, šaknimi, pradžia. Ogi šv. Augustinas pabrėžia: *Jei nori būti didelis, pradėk nuo mažiausių daiktų. Manai įsikurti aukštus tobulybės rūmus, pirma pagalvoki apie gilų nusižeminimo pamatą. Juo aukštesnį kas mano rūmą statyti, juo gilesnį kasa jam pagrindą.* (Nuolank.). Taip. Ar dar reikia daugiau? Jei šių vyrų žodžių nepakaktų, žvelki į jų ir kitų jiems panašių gyvenimą, o įsitikrinsi, kaip jie yra branginę nusižeminimą.

Bet ar tik į Bažnyčios šventuosius? Meski žvilgsnį į Senojo Įstatymo Dievo pašauktuosius pranašus. Jie Dievo žmonėmis buvo vadinami, nes jie žmonėms skelbdavo Dievo valią. Tačiau pagrindinis jų gyvenimo bruožas, tai nusižeminimas. Apie pranašų didžiausią, šv. Joną Krikštytoją, Jėzus atsiliepė:

— *Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?* (Mt. 11, 7). Jonas, nors didžiausias pranašų, nusižeminimu pralenkia visus. Taip. Nusižeminimas, yra šventumo pagrindas.

Meski žvilksnį Betlėjaus tvartelyje į mažutėlį Kūdikėlį Jėzų! Ar rasi kur nors didesnį nusižeminimo pavyzdį? Jėzus, Dievas, nusižemindamas prisiėmė žmogaus išvaizdą, kad nusižeminimu gydytų moraliai, dvasiniai sergančią žmoniją. Bet per ką Jėzus nusižemino? Per nusižeminusią Viešpaties Tarnaitę, Mariją! *Viešpats pažvelgė į savo tarnaitės žemumą* ir nuo tos valandos visos kartos Mariją vadina palaimintąją.

Bet kodėl Viešpats pažvelgė į Mariją? Kodėl Jėzus Mariją pasirinko įsikūnijimo tarpininke? Ar todėl, kad Marija kilusi iš garbingosios Dovido giminės? Taip. Kilmė, tai didelis dalykas: ja didžiuojasi pasaulio galiūnai. Bet Marija, it viena visų užmirštoji, nuošaliame Nazarete kam buvo žinoma? Tačiau Dievas, anot šv. Pauliaus, *išrinko, kas pasauliui paika, kad sugėdintų išmintinguosius; kas pasauliui silpna ..., kad sugėdintų, kas stipra ..., kas pasauliui negarbinga, niekintina ..., kas yra niekai, kad nieku paverstų tai, kas yra šis tas* (1 Kor. 1, 27-28). Taip. Dievas išsirinko nusižeminusiąją, užmirštąją

Mergelę Mariją, kad užgėdintų karaliaus rūmuose sėdinčias, gražiais rūbais dėvinčias, pasaulio tuštybėms atsidavusias dukteris. Ar viena buvo garbinga, pasaulio vertinama, mergaitė Marijos laikais? Taip. Jų buvo pilni didžiūnų rūmai, karalių dvarai. Tačiau Viešpats pažvelgė tik į Marijos, žemumą. Tik Marijai vienai siuntė arkangelą Gabrielį pranešti didžiausią pasauliui Dievo dovaną — Išganytojo Įsikūnijimą. Tik Marija viena nuo apreiškimo valandos *visų kartų vadinama palaimintąją.* Amen.

Tarnaitės žemumas

Viešpats numeta nuo sosto galiūnus ir išaukština žemuosius (Lk. 1, 52).

Vienas tapytojas yra nutapęs kryžių paveikslą. Paveiksle begalės žmonių, kurių kiekvienas neša kryžių. Priešaky, su kryžiumi kopia Jėzus. Paskui šv. Andriejus ir kiti apaštalai. Kiek tolėliau vyskupai, kunigai, vienuoliai, vyrai, moters. Paskiausia, po sunkų kryžių nusitvėrę, kardais ginkluoti, kariai. Paveikslo kampe vienas stipruolis kryžių dar tik renkasi. Šalia jo angelas laiko plonutį kryžių ir rodo aukštyn į dangų. Ant kryžiaus parašyta: *Šis kryžius siųstas Dievo.* Tačiau iš antros pusės baisi pragaro baidyklė stipruoliui ant pečių deda storą, gumbuotą, didžiulį kryžių, kokio dar nė vienas nešančiųjų neturi. Viršuje paveikslo ilgais rūbais apsivilkusi *Meilė* svarstyklėmis sveria prisi-

artinusių kryžius. Antroje pusėje su kryžiumi, palmių, vainiku stovi *Amžinybė*, kuriai parašyta: *Valandėlės kryžius atlyginamas amžinu užmokesniu*. Pačiam paveikslo viršuje nupieštas Dievas ir dangus...

Brangusis Kristuje! Prileidus kad kryžius, anot Kristaus, yra atsižadėjimo ir nusižeminimo išraiška, nesunku bus sugauti pagrindinė tapytojo mintis, jog kiekvienas mirtingųjų eina per gyvenimą su pažeminimų kryžium. Tik visa svarba iš kieno rankų jis kryžių pasirenka: *Ar angelo, kurį siunčia Dievas, ar pragaro baidyklės, kurį siunčia Liuciperis?* Anas kampe, kryžių besirenkąs stipruolis, matomai kratosi jam angelo rodomo kryžiaus, bet už tai piktasis jam ant pečių deda šimtus kartų didesnį, sunkesnį, gumbuotą kryžių. Ši simbolika ytin svarbi, nes ji yra daugelio gyvenime atsitikimų išraiška.

Ką sako realusis gyvenimas? Gyvenimas kiekvienoje kertėje rodo, jog daug kas vengia, Kristaus patarto nusižeminimo — kryžiaus, bet už tai randa šimtus kartų sunkesnį negailestigosios puikybės gumbuotą kryžių. Pražudyti žmogui sielą yra sun-

kiau, negu išganyti. Ieškantis išganymo, anot Kristaus, eina, tiesa siauru, erškėčiuotu, bet tiesiu keliu, kai ieškantis pražūties, eina, tiesa, plačiu, rožėmis klotu, bet labai vingiuotu, keliu. Kiek reikia išmėginti nedorybių, kol būva sunaikinti visi gražieji žmogaus privalumai: Malonės gyvenimas, tikėjimas, nekaltybė ir tt... Taip. Šventa tiesa. Kas atsisako nešti sulyginamai lengvą nusižeminimo kryželį, tas neišvengiamai užsikrauja nepanešamą puikybės ir nedorybių kryžių. Čia dar kartą reikia pabrėžti, kad nusižeminimas yra dorybių motina, šventumo pagrindas. Per nusižeminimą einama prie teisybės svarstyklių ir į rojaus garbę...

Tačiau nusižeminimas kuo turi būti įrodytas? Ar maldomis? Ne, nes malda tik priemonė nusižeminimą įsigyti. Gal išorinėmis formomis: rūbais, elgesiu, gestais? Ne. O gal už nuveiktus darbus žmonių užmokesčio ieškančiomis kalbomis, įsiteikimais? Ne, nes žmonių užmokesčio ieško išdidumas. Vargas išdidiesiems, nes jie neša sunkų ambicijos kryžių, kuris, asmeniškos garbės troškimu, sunaikina visus gerų dar-

bų nuopelnus. Nėra gražesnio nusižeminimo ir išdidumo sugretinimo pavyzdžio, kaip kad yra nurodęs Išganytojas prilyginime apie parizėjų ir muitininką besimeldžiančius bažnyčioje. Mokytas tautos vadas išdidus rabi, ir nekenčiamas, nusidėjėlis muitininkas, eina melstis. Rabi, eina prie altoriaus, stačias, skaičiuoja visus gerus darbus:

— *Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui. Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteistas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas* (Lk. 18, 11-14). — Taip. Čia paaiškinimas nereikalingas... Nes ne tas yra šis tas, kuris neša puikybės kryžių, bet tas, kurs nusižeminimo.

Gražiausią nusižeminimo pavyzdį yra palikusi Viešpaties Tarnaitė Marija. Mari-

ja nusižeminusi ne žodžiais, bet darbais. Arkangelas sveikina, Dievo Motina vadina. Marija nusižeminus tyli ir pasveikinimą svarsto širdyje. O kaip būtų didžiavusi pasaulio garbės ieškotoja Marijos vietoje! Toliau. Jėzaus viešąjį darbą lydi stebuklai. Garbė Jėzui, garbė ir Motinai. O kaip kartais motinos didžiuojasi sūnų tuščia garbe! Tačiau Marijos Jėzaus garbinguose stebukluose nerasime. Tik ant Kalvarijos, prie kryžiaus, kur skausmuose, ir dar labiau paniekinimuose, panertas, kenčia Jėzus, ten kartu kenčia ir nusižeminusi Jėzaus Motina Marija. Taip Mariją Viešpats išaukštino. kad nusižeminusiems būtų pavyzdys, išdidiems — užgėdinimas. *Viešpats numeta nuo sosto galiūnus ir išaukština žemuosius!* Marijos nusižeminimas ir išaukštinimas per amžius yra pavyzdys nešantiems Jėzaus patartą nusižeminimo ir atsižadėjimo kryžių. Amen.

GEGUŽĖS 29 DIENA

Motina skaisčiausioji

O, kaip gi graži nesutepta giminė su skaistumu! nes jos atmintis nemari, ir ji žinoma pas Dievą ir pas žmones (Išm. 4, 1).

Didysis jaunuomenės mylėtojas Dr. Tihamer Toth, mokslinimosi metais mėgdavęs nuvykti prie vieno kalnų ežero. Ežero paviršius jį tiesiog žavėdavęs. Ant lygaus, it veidrodis, vandens paviršiaus blizgėjo saulės spinduliai. Pakraščiais, it sargybiniai, išsirikiavusios stovėjo vandens lelijos. Ant krantų, garbingas galvas nuleidę, snaudė seni gluosniai, besižiūrėdami į vandeny atsimušusį savo paveikslą. Pakrantėse tyliai lingavo pūkuotomis galvutėmis nendrės. Visas ežeras būvo lyg šventas sielos gyvenimas, lyg nekaltos kūdikio akutės. Tačiau po kiek metų, gražusis ežeras pavirtęs žaliųjų varlių pelkėmis. Vanduo buvęs tamsus, nešvarus, gelmės uždengtos

maurais, o dvokiantis oras liudijo, jog ežeras pilnas biaurių puvėsių. Tik akis išpūtusios varlės lipo iš dumblo, biaurūs ropliai ir žaliaukos nardė po vandenį versdami praeivį nugręžti akis. Kur didingosios lelijos? Kur gluosniai svyruonėliai? Kur besišypsanti dangaus mėlynė, taip puikiai spindėjusi vandens paviršiuje? Visa išnyko užleisdamos vietą, vėjo siūbuojamoms nendrėms, sliužams, puvėsiams, nešvarumams. Man pasidarė skaudu, kad žuvo mano jaunystės ežeras (Jaun. kovos psl. 9).

Brangusis Kristuje! Ar kada nors rūpinaisi sužinoti, kuris yra brangiausias, tiesiog nenykstamas, turtas? Gal man pasakysi:

— Taip. Tai auksas! —

— Ne. — Na, tai deimantas! — Ne. — Na tai perlai, ar kiti brangūs akmens! — Ne. — Auksas sunyksta, deimantai nedaug kam prieinami, perlai ar brangūs akmenukai, tiesa, yra puošmena, bet daug kas ir be jų apsieina. Brangiausias, žmonių ir dangaus angelų mėgiamiausias, turtas yra: *Angeliška nekaltybė!* Darbu įsigysi aukso, už auksą pirksi deimantų ar perlų, ta-

čiau angeliškosios skaistybės, kuri yra nekaltųjų pasaulyje ir šventųjų danguje laimės rūbas, nepirksi nė už didžiausias pasaulio brangenybes. Ne veltui išminčius yra pasakęs:

— *O, kaip gi graži nesutepta giminė su skaistumu! nes jos atmintis nemari ir ji žinoma pas Dievą ir pas žmones. Kuomet ji čia yra, žmonės ją sekioja; trokšta jos, kuomet ji pasitraukia; ir apvainikuota trijumfuoja per amžius, laimėjus kovų be sutepimo užmokestį* (Išm. 4, 1 - 2) — Taip. Paskui skaistybę bėga visi, jai lenkias kartais net didžiausi nedorėliai, daug kas nori draugauti su skaistybės brangintojais. Skaistybės brangintojo siela, tarsi anas ežeras, traukia grožėtis visus: poetai ją apdainuoja, dailininkai — laiko įkvėpimų deive, jaunimas jai reiškia meilę, kūdikiai — nekaltais veideliais atvaizduoja...

Ką mano apie skaistybę didieji žmonės? Juozapas Aigiptietis, skaistybę brangindamas, sutiko eiti į kalėjimą, negu nustoti skaistybės. Skaistybė jį išaukštino. Skaisčioji Zuzana, pasirinko mirtį, negu su ištvirkėliais prarasti skaistybę. Skais-

tybė išgelbėjo Zuzaną nuo mirties. Jonas Apaštalas paskutinės vakarienės metu turėjo laimės galvą padėti ant Jėzaus krūtinės, pirmas pribėgti Jėzaus kapą, aprašyti dangaus gyvenimo paslaptis, nes visą gyvenimą brangino skaistybę. Šv. Paulius troško, kad visi žmonės pasiliktų skaistūs, kaip kad jis pats. Šv. Cecilija, Agnietė, Agota, mergaitės pasirinko kankinių mirtį, kad išgelbėtų angelišką skaistybę. Šv. Tomas, mėginančią suvilioti nedorėlę, su degančiu nuodėguliu išsivijo iš kambario. Šv. Izidorius skaistybę prilygina saulei. Šv. Jonas Krizostomas nekaltybės mylėtojus prilygina angelams. Garsusis jaunuomenės mylėtojas Tihamer Toth sako:

Tris daiktus mums Viešpats paliko iš Rojaus laikų: Gėles, žvaigždes ir nekaltas kūdikio akutes (Jaun. Kovos). — *Ar yra gražesnis veidas, skaistesnės akys už tas, kuriose kuklumas, drovumas, pasitikėjimas ir meilė — Dievo Dvasia gyvena?*, klausia Herder. — *Ar yra grakštesni sąnariai ir judėsiai už tuos, kurie kasdien yra tepami malone nekaltybe, lyg kokiu džiaugsmo aliejum?* — Taip. Skaistybė

akis traukia grožėtis, širdį gėrėtis, valią mylėti.

Kodėl Marija yra visų laikų, visų tautų, taip mylima, garbinama, menininkų piešiama, poetų apdainuojama? Todėl, kad Marija yra skaistybės idealas. Marija visas dorybes turėjo aukčiausiame laipsnyje, bet pro visas, tarsi baltoji lelija gėlelių darželyje, prasimuša Angeliškoji Marijos Skaistybė. Marija Nekaltai Pradėtoji, nekaltybę išlaikė visą gyvenimą, saulės rūbais apvilkta ir žvaigždžių vainiku apvainikuota dangaus garbėje. *O, kaip graži esi tu, o Marija, savo skaistumu, nes tavo atminimas žinomas pas Dievą ir pas žmones!* Amen.

Balčiausias bokšte

Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą (Mt. 5, 8).

Legenda sako, kad graikų didvyris Herkulas, atsidūręs gyvenimo kryžkelėje, niekaip negalėjęs susivokti, į kurią pusę eiti. Staiga Herkului pasirodžiusios dvi moteriškės, kiekviena su savais pasiūlymais. Pirmoji, kurios vardas *Nuodėmė*, tarusi:

— Herkulai! Aš matau, kad tu galvoji, kuriuo keliu eiti. Eik su manim! Aš tave vesiu gėliu keliu. Džiaugsmai pasitiks mudu, o vargai trauksis iš kelio. Visas tavo rūpestis bus žinoti: Ko nori gerti, ko valgyti, ko trokšta tavo jausmai. Jei manęs klausysi, visi smagumai bus be darbo ir vargo. —

Pirmajai dar kalbant, prisiartinus antroji, kurios vardas *Dorybė*, tarė:

— Herkulai! Aš nenoriu apgaudinėti. Sakau atvirai: dievai su didybe ir džiaugs-

mu yra sujungę darbą ir prakaitą... Jei nori, kad Graikija garbintų tavo gerumą, padaryki jai gero; nori kad laukai neštų gausių vaisių, įdirbk juos veiklumu ir stropumu; nori gauti kovos laurų vainiką, laimėk pirma kumščių rungtynes; nori būti stiprus, palenk kūną proto nurodymams, pritaikink jį darbui ir vargui... —

— Girdi Herkulai, kokiu sunkiu keliu *Dorybė* žada tave vesti? Aš tave vesiu džiaugsmų keliais! — atsiliepė Nuodėmė.

— Vargše, atsikirto Dorybė! — Ką gera tu gali duoti? Sakyk, ar tu turi nors truputį tikrosios laimės?.. Tu geri ir valgai, nežiūrėdama ar dar bent kiek yra! Vasarą tu ilgiesi sniego ir ledo, išsimiegojusi pavargsti ne nuo darbo, bet nuo tinginiavimo. Savo sekėjus per anksti įpainioji į meilę. Bręstančius jaunikaičius išmokini nedorybių ir vedi į pražūtį. Nakties tamsoje jie dirba nešvarius darbus, o dieną miega. Nemirtinga tu esi, nuodėme, bet dievai išstūmė tave iš savo draugijos ir dori žmonės taipgi tave paniekino. Tavo draugai jaunystėje nuklimpsta į nešvarių geidulių pelkes. Tuo tarpu mano vieta

yra tarp dievų! Dorų žmonių rateliuose aš esu laukiama viešnia. Visa, kas žemėje yra kilnu, gražu, pareina nuo manęs... O, Herkulai, jei tu eisi su manim, tavo likimas bus amžinai garbingas. — (Atpas. iš Jaun. kovos).

Brangusis Kristuje! Pasaulis yra imtynių arena. Čia dėl tavo sielos varžosi dorybė ir nuodėmė. Ateina tam tikros gyvenimo tamsios valandos, kuriose tu, it garbingasis Herkulas, atsiduri kryžkelėje.

Prieš tavo akis stoja du pasauliai: Ryškiomis spalvomis spindintis, pojučiais apčiuopiamas, materialią prigimtį viliojantis; ir paslaptinga amžinybės skraiste apsisiautusis, net protui sunkiai prieinamas, materialią prigimtį bauginantis. Abudu pasauliu, it dvi moteriški Herkului, perša savas gėrybes. Pirmasis, it apgaulingas pirklys, brukte bruka kuoskubiausia įsigyti: kas malonu, lengva, vilioja, apgaubta dabarties šviesa. Tačiau ,kas už dabarties paviliono, jam nesvarbu. Net priešingai. Jis raginte ragina užmerkti akis, kad neregėtų, užsikimšti ausis, kad negirdėtų, pritemdyti protą, kad nesvarstytų, pavergti

sąžinę, kad neišmėtinėtų, pasotinti širdį, kad nedrebėtų, kas laukia po greit nykstančios dabarties. Tačiau antrasis pasaulis ramiai kalba: dirbki, kantriai kentėk, susiturėk, kūną valdyk protu, širdį — valia, troškimus — sąžine, iš akių nepamesk amžinybės taško... Taip, tai nuodėmės ir dorybės varžytinės; tai kūno ir sielos imtynės; tai greit dingstančio ar amžino gėrio atsirinkimas; tai tariamąja ar tikrąja laime džiaugimasis; tai didvyriškas darbas, ar niekšiškas tinginiavimas, gyvenimo rinkoje...

Brangusis! Ar nori kovą laimėti? Ar nori išvengti pavojingų gyvenimo kryžkelių? Ar nori rasti nesugriaunamą stiprovę?

— Taip.

Tat, nė valandėlės nedelsdamas, akis, ausis, širdį ir protą kreipki į Mariją, BALČIAUSIĄJĮ APSAUGOS BOKŠTĄ!

Skamba Išganytojo žodžiai:

— *Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą!*

Tačiau bręstanti jaunystė, nevaldomi kūno geiduliai, traukia į ištvirkimo purvus graužsaid kūno ir sielos sveikatą. Kur

apsauga? Kas išties pagelbos ranką? Tai Nekaltybės karžygė, tai dorybių Mokytoja, tai pagundų ramintoja, BALČIAUSIASIS BOKŠTAS, MARIJA!

O kaip baisus geidulių vergas? Kaip apgailėtinas ištvirkėlis paleistuvis? Jis, anot poeto, *Iš viršaus yra gražus pasaulis: Jis baltas, žalias ir raudonas. O viduj gi tamsus, lyg mirtinas ir juodas, lyg pūvąs lavonas* (Walter v. Vogelveide). Vagis apvagia kitus, o neskaistuolis — pats save, sako Tihamer Toth. Jis išplėšia savo sveikatą, gabumus, kūno ir dvasios jėgas, gyvenimo laimę, dangų. Štai ką gieda garsusis dainius Šileris!

—*Geidulių glėbyje dorybės miršta, su skaistybe žūsta ir dvasia. Kaip balzamas iš suspaustos rožės, kaip iš trūkstančių stygų garsai! — Paleistuviams ... dalis bus tvenkinyje, degančiame ugnimi ir siera,* skelbia Apreiškimas (Apr. 21, 8).

O Marija, balčiausis skaistybės bokšte, Lietuvos katalikams, ypač jaunimui, išmelski skaistybės branginimą, kad, eidami per gyvenimą nesuteptomis širdimis, užsipelnytų laimę regėti Dievą. Amen.

Dangaus karaliene

Danguje pasirodė didelis ženklas: Saule apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis ir ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas (Apr. 12, 1).

Vieneriais metais, Marijos Širdies Bažnyčioje Paryžiuje, paskutinę gegužės dieną buvo pirmoji vaikų komunija. Tėvui Ravignan'ui skaitant Marijai pasiaukojimo aktą, staiga pasidarė naktis. Dangus apsiniaukė, žaibai sublizgėjo, baisi audra supurtė neperstiprią bažnyčios kopulą. Tamsoje tačiau blizgėjo komuniją priėmusiųjų rankose uždegtos žvakės. Staiga baisus griaustinio trenksmas išgąsdino visus. Tėvas, valandėlę patylėjęs, akimis permetęs drebančius vaikučius, sušuko:

— Mano vaikučiai! Jūs girdite audrą? Audra, tai gyvenimo pavojų, priespaudų, tamsybių, klaidų paveikslas. Pagelbos ieš-

kokite po Marijos apsiaustu. Ir ko jūs galite bijoti po Marijos apsiaustu? Nieko, nes ji savo mylimų vaikų vargus nešioja savo širdyje. Tai tvirtinu patyręs su sielomis. Kai širdis įgyja brangią dangaus dovaną mylėti Mariją, ir jos pagelbos ieškoti varguose, kovose, bandymuose, ji yra rami, laiminga, išgelbėta. Mariją mylinčios sielos kelias yra laisvas, atviras, tiesus, tikras. Brangūs vaikeliai! Nepamirškite, kad jūsų Motinėlės Marijos apsiaustas bus jūsų apsauga mirties dienoje, kuri anksčiau ar vėliau ateis. Tat, kaip šiandien, lai būna jūsų širdys skaisčios, nors tektų didžiules audras pergyventi. —

Brangusis! Šiandien jau trisdešimt pirma gegužės. Mes skirsimės su gegužinėmis Marijos pamaldomis. Užges ant altorių, ar prieš paveikslus, žvakės. Marijos paveikslai prisidengs šydais. Tačiau manau ir visa širdžia trokštu, kad mes nesiskirsime su Motinėle Marija. Marija ir po gegužės mėnesio lai pasilieka mūsų tikėjimo, pamaldumo, širdies troškimų centru.

Paprastai, susidraugavusieji skirdamiesi, iš širdies reiškia vieni kitiems linkėji-

mų. Per mėnesį besidraugavusiems su Marija, šiandien aš ką galiu palinkėti? Pirmas ir nuoširdžiausias mano linkėjimas: *Broli neužmirški savo gerosios Motinėlės Marijos!* Laimėje ir nelaimėje, sveikas ir sirgdamas, šiokiomis dienomis ir šventėse sveikinki Mariją karštai kalbėdamas: Sveika Marija!

Antras mano linkėjimas: *Lai Jėzus suteikia tau laimės regėti Marijos garbę danguje, kaip kad šv. Jonas aprašo Apreiškime: Saulės rūbais apsiaustą, mėnulį turinčią po kojomis, o ant galvos su vainiku iš dvylikos žvaigždžių.*

Trečias linkėjimas: *Įsigyki Marijos praktikuotas dorybes, kad, grįžęs iš ašarų pakalnės, su Marija turėtum laimės gyventi dangaus tėvynėje per amžių amžius.* Dangus yra tikroji tėvynė, Marija yra tos tėvynės džiaugsmas.

Baigdamas norėčiau įkvėpti dangaus laimės troškimą. Tačiau, menkutis žemės tremtinys, silpnas nusidėjėlis, argi galiu ką nors kalbėti apie Dievo, angelų, šventųjų gyvenimą? Argi pajėgsiu nors mažiausią nupiešti dangaus laimės paveiks-

lą? Taip. Aš nepajėgčiau, jei šv. Dvasia-Ramintojas nebūtų kalbėjusi per įkvėptus pranašus.

Kas yra dangus? Dangus, tai Šv. Trejybės sostas, tai šventųjų buveinės. Jėzus, žengdamas į dangų, kalbėjo:

— *Mano Tėvo namuose daug yra buveinių... aš einu jums vietos parengti* (Jon. 14, 2). Šv. Paulius atsiliepia:

— *Ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas prirengė tiems, kurie jį myli* (1 Kor. 2, 9).

Šv. Jonas Apreiškime rašo:

— *Aš mačiau didelę minią, kurios niekas negalėjo suskaityti, iš visų tautų, giminių, žmonių kuopų ir kalbų: Jie stovėjo ties sostu ir Avinėlio akivaizdoje, apvilkti baltais rūbais ir palmės buvo jų rankose* (Apr. 7, 9). — Taip. Tai dangaus laimė, tai mano tėvynė, kurioje Marija yra Karalienė, kurią aš viliuosi pasieksiąs.

Bet kas žengs į dangaus grožybes? Kas bus vertas savo akimis regėti Dievo ir Avinėlio sostus? arba dangaus Karalienę Mariją po dešinės savo Sūnaus? *Tas,* anot psalmisto, *keno rankos nekaltos ir širdis nesutepta, kurs nekreipia savo sielos į tuš-*

tybę, ir neprisiekia klastingai savo artimui. Tasai ims iš Viešpaties palaiminimą... (Ps. 23, 3-5). —

Taip. Dangus mano tėvynė, bet kelias į jį tik per Mariją. O kaip gera buvo su Marija per šį gegužės mėnesį! Brangusis! Apleidi gegužės pamaldas, bet neapleiski Marijos! Einantį per gyvenimą, ar tave pagundų audros ištiktų, ar pragaras žaibais mėtytų ugningas vilyčias, ar sielos padanges aptrauktų tamsūs abejonių debesys, nenusiminki. Skubėk prie Marijos! Turėki skaisčią, nekaltą širdį, kaip kad šiandien baigdamas gegužines pamaldas! Aukoki Marijai grynos širdies maldas, o Marija gailestingumo apsiaustu apgaubs tave gyvenime ir motinišku rūpesčiu globos mirties valandoje!

Tat, o DANGAUS KARALIENE, MARIJA, sergėk mus ištrėmimų kelyje! Mes šiandien skiriamės su gražiosiomis gegužės mėnesio pamaldomis, bet nesiskiriam su Tavo Motiniška širdimi. Mes trokšime. Mes nenurimsime kol, išmušus valandai, su angelais galėsime giedoti džiaugsmo giesmę: — *Dangaus Karaliene, džiaukis! Aleluja!* Amen. —

Marijos litanija

Kyrie eleison.
Christe eleison.
Kyrie eleison.
Kristau, išgirsk mus.
Kristau išklausyk mus.
Tėve iš dangaus Dieve!
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve!
Šventoji Dvasia, Dieve!
Šventoji Trejybe, vienas Dieve!
} Pasigailėk m.
Šventoji Marija!
Šventoji Dievo Gimdytoja!
Šventoji Panų Pana!
Motina Kristaus!
Motina Dievo malonės!
Motina tyriausioji!
Motina skaisčiausioji!
Motina nepalytėtoji!
Motina nesuteptoji!
Motina meilingoji!
Motina stebuklingoji!
Motina geroji patarėja!
Motina Sutvėrėjo!
Motina Išganytojo!
Pana išmintingoji!
} Melskis už mus!

Pana garbingoji!
Pana šlovingoji!
Pana maloningoji!
Pana ištikimoji!
Teisybės paveiksle!
Išminties soste!
Mūsų linksmybės priežastie!
Dvasios inde!
Garbės inde!
Įstabusis maldingumo inde!
Rože paslaptingoji!
Dovydo bokšte!
Balčiausiasis bokšte!
Aukso namai!
Sandaros skrynia!
Dangaus vartai!
Aušros žvaigžde!
Ligonių sveikata!
Nusidėjėlių gynėja!
Nuliūdusiųjų paguoda!
Krikščionių pagelba!
Karaliene Angelų!
Karaliene Patrijarkų!
Karaliene Pranašų!
Karaliene Apaštalų!
Karaliene Kankinių!

} Melskis už mus!

Karaliene Išpažintojų!
Karaliene Panų!
Karaliene visų Šventųjų!
Karaliene be gimtosios nuodėmės [pradėtoji
Karaliene šventojo Ražančiaus!
Karaliene taikos!

} Melskis už mus!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes. Atleisk mums Viešpatie!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes. Išklausyk mus Viešpatie!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes. Pasigailėk mūsų!

Tavo apgynimo šaukiamės, Šventoji Dievo Gimdytoja. Mūsų maldų neatmesk mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. Pana garbingoji, ir palaimintoji, mūsų Ponia, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarytoja. Su tavo Sūnumi mus sutaikink, tavo Sūnui mus paveski, tavo Sūnui mus atiduoki.

V. Melskis už mus, Šventoji Dievo Gimdytoja,

R. Idant taptume verti Kristaus žadėjimų.

MELSKIMĖS

Meldžiame Tave, Viešpatie Dieve, leisk mums, Tavo tarnams, visados džiaugtis sielos ir kūno sveikata ir garbingu palaimintosios Marijos, visuomet Panos, užtarymu iš dabartinių nuliūdimų išsigelbėti ir amžinąja linksmybe gėrėtis. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

PASIAUKOJIMAS ŠV. MERGELEI MARIJAI

O Ponia mano, o Motina mano! Tau atiduodu save visą, o kad patvirtinčiau Tau esąs atsidavęs, atiduodu Tau šiandien mano akis, mano ausis, mano lūpas, mano širdį, pilnai mane visą. Taigi, kad aš esu Tavo, Geroji Motina, saugok mane, gink mane, kaip savo daiktą ir nuosavybę.

Atmink, Švenčiausioji Mergele, Marija, jog nuo amžių nėra girdėta, kad kas, ieškodamas tavo globos, melsdamas Tavo pagelbos, šaukdamasis Tavo užtarymo, būtų buvęs Tavo apleistas. Aš tokiu pasitikėjimu įdrąsintas, Mergelių Mergele, Motina, puolu, einu prie Tavęs, prieš Tave vaitodamas

nusidėjėlis stoju. Žodžio, Motina, neatmesk mano žodžių, bet teikis juos maloningai išgirsti ir išklausyti.

Per Tavo Nekaltą Prasidėjimą, Marija! Padaryki skaistų mano kūną ir šventą mano sielą. Amen.

GIESMĖ

Sveika Marija, Motina Dievo,
Iš dangaus duota naujoji Ieva,
Teikis atmint mus savo širdyje,
Melski už mus Dievą, Sveika Marija!

Mergele skaisti, nuo kaltės liuosa,
Saugok ligoje, šelpk sopuliuose,
Tu, kvepiančioji Rojaus Lelija,
Duok sveiką orą, Sveika Marija!

Tu, kuri Žemėj Jėzų penėjai,
Viešpatį savo ir Sutvėrėją.
Palaimink laukus mūsų šalyje,
Gink mus nuo bado, Sveika Marija!

Tu, kuri mirtį Sūnaus regėjai,
Ašaras graudžias po kryžium liejai,
Per tavo kančią ir Kalvariją,
Duok mums kantrybės, Sveika Marija!

Panele šventa, pilna malonės,
Platink vienybę, sutaikink žmones,
Naikink rūstybę mūsų širdyje,
Suteik ramybę, Sveika Marija!
Motina šventa ir nekalčiausia,
Duok nekaltybės dorą brangiausią,
Dildyk širdyse pikto vergiją,
Duok Dievo meilės, Sveika Marija!
O Karaliene visų Šventųjų,
Išgirsk meldimą žmonių kaltųjų,
Neduok mums degti baisioj ugnyje,
Nuvesk į dangų, Sveika Marija!
Amen.

GIESMĖ

Marija, Marija,
Skaisčiausia Lelija.
Tu švieti augštai danguose, —
Palengvink vergiją,
Pagelbėk žmonijai,
Išgelbėk nuo priešo baisaus.
Mes klystantys žmonės,
Maldaujam malonės, —
Marija, maldų neatmesk!
Tarp verkiančių marių

Šių žemiškų karių,
Parkrintančius stiprink ir vesk!
Ir kūno silpnybė,
Ir žemės puikybė,
Ir pragaro juodo dvasia.
Į prapultį stumia,
Žmonijos daugumą
Ir žudo galybe tamsia.
Kaip upių bėgimas,
Taip mūs įpratimas,
Kas kartą vis traukia žemiau.
Vargai kasdieniniai,
Kaip pančiai geležiniai,
Mus rišti kada bepaliaus?
Silpni nusiminę,
Tavy paskutinę
Tematome viltį tiktai,
Tu savo malone,
Šios žemės karionę
Palengvink, nes galią gavai.
Marija, Marija,
Skaisčiausia Lelija,
Dangaus Karaliene šviesi!
Užstok prieš Aukščiausią
Tu žmogų menkiausią,
Nes viską pas Dievą gali.

Amen.

TURINYS

Kaina 1 Lit.

NAUDINGOS MARIJONŲ KNYGOS:

Dr. Juozas Grigaitis MIC,
RADIO BANGOMIS

Paskaitos skaitytos valstybės radiofone.
Kaina 2 lit. 50 ct.

Vysk. P. Būčys MIC,
ŠVČ. PANOS MARIJOS APSIREIŠKIMAI LIURDE

Antrasis iliustruotas leidimas.
Kaina 4 lit.

Kun. J. Aleksa MIC,
KENČIANTIS KRISTUS
Kaina 2 lit.

J. Packevičius MIC,
ŠV. PRANCIŠKUS SALEZAS
Kaina 25 centai.

A. Jasenauskas MIC,
ŠV. ANTANAS PADUVIETIS

Gražus stebukladario gyvenimo aprašymas, kuris Lietuvoj yra labai garbinamas.
Kaina 20 centų.

Paul Keller,
TRYS ŽIEDAI

Išvertė J. Paškevičius.
Įdomus romanas iš šeimos gyvenimo. Jis vaizduoja negimusios gyvybės žudymo pasėkas, abortus.
Kaina 40 centų.

Prof. Dr. J. Totoraitis MIC,
ŽEMAIČIŲ KALVARIJA

Visoj Lietuvoj garsios Marijos šventovės istorija. Su paveikslais. **Kaina 1 lit.**